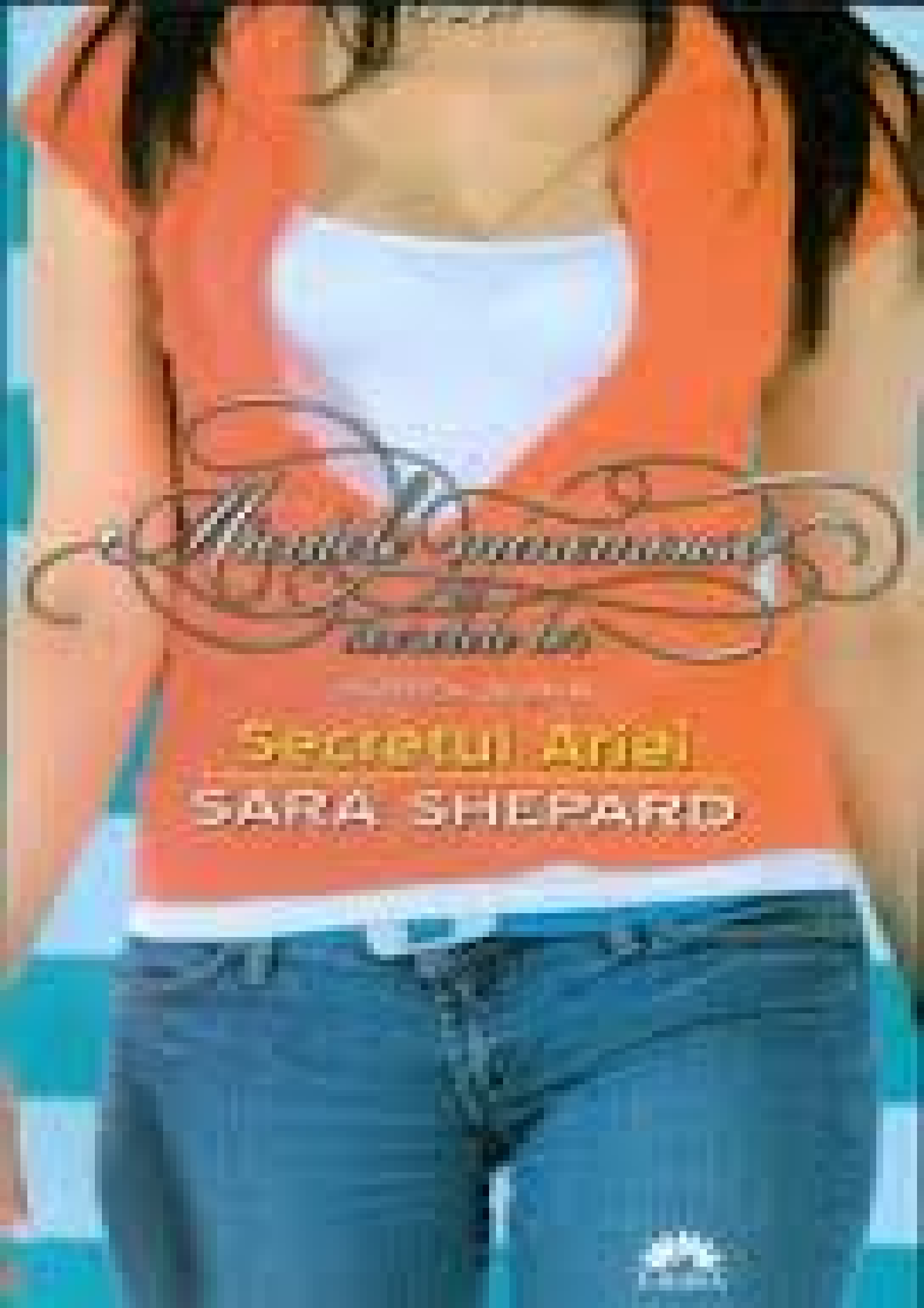
Micile Mincinoase
Secretul Ariei
SARA SHEPARD

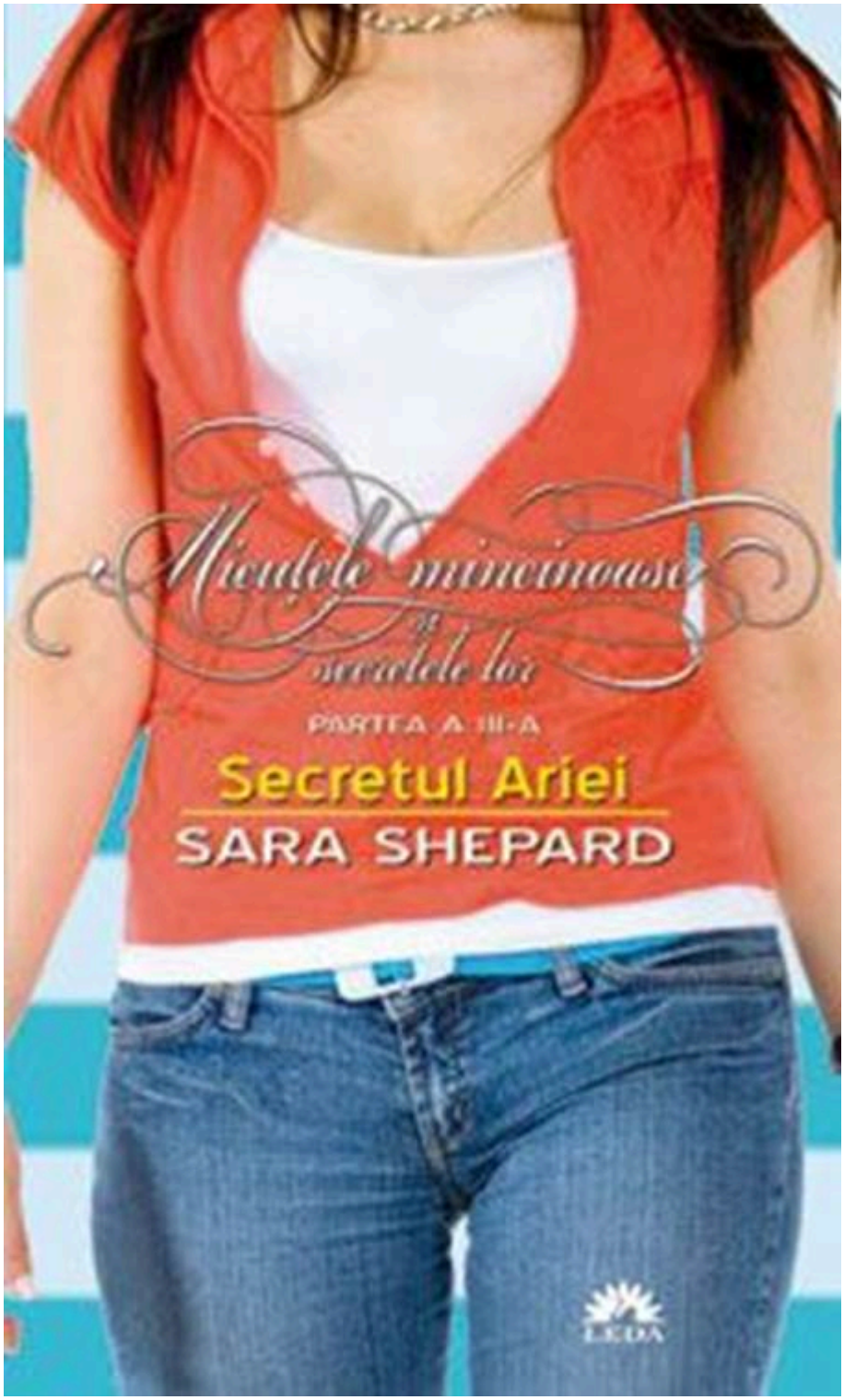

SARA SHEPARD

Micuţelemincinoase şisecretele lor

SecretulAriei

Cartea 3

SARA SHEPARD

Este autoarea îndrăgitei serii *Micuţelemincinoase,* devenită bestseller şi ecranizată cu succes pentru televiziune de ABC-Family.

S-a născut în Pennsylvania şi a absolvit New York University, obţinând şi un master la Brooklyn College. Pe lângă seriile pentru adolescenţi *Micuţelemincinoase* şi *Joculminciunii,* a publicat şi romanele *All the things we didn't say (2009)*şi *Everything we ever wanted (2011)*. Scrie de când se ştie, deşi când era mică şi-ar fi dorit să devină actriţă de telenovele, designer de jocuri lego, regizor, artist plastic, genetician sau editor de reviste de modă. De asemenea, realizează instalaţii artistice şi jocuri video

Tevede când te culci,
Tevede când te scoli,
Ştiedac-ai fost cuminte,
Iar de n-ai fost, ia aminte!

-

MOŞ CRĂCIUN VINE ÎN ORAŞ

P

e

n

t

r

u

K

1

DE SOLSTIŢIU,
CU CÂT MAI MULŢI,
CU ATÂT MAI FERICIŢI

— Nu-i aşa că-i superbă muzica de tulnic australian?

Byron Montgomery sprijini volanul cu genunchii în timp ce introduse un CD în fanta consolei din Subaru. Se auzi o muzică de tulnic australian, iar el mişcă din cap înainte şi înapoi.

— E atât de… spirituală! O muzică perfectă pentru Solstiţiul de iarnă.

— Îhî, mormăi Aria Montgomery absentă, uitându-se atentă la fularul de lână gri pe care-l tricota.

Maşina trecu peste o denivelare şi Aria mai că se înţepă cu una din andrelele de lemn.

— Mie tulnicele australiene mi se par jalnice. Fratele Ariei, Mike, lovi cu piciorul în spatele scaunului ei. Sună ca o combinaţie de zumzăit de viespi în stup şi un pârţ de boşorog.

Byron se încruntă şi-şi trecu mâna prin părul încâlcit.

— Voi, copii, trebuie să vă lăsaţi cuprinşi de spiritul sărbătorii. N-ar fi indicat să fiu eu acela care va cânta de Solstiţiu.

Aria se abţinu să nu-şi dea ochii peste cap. Era 24 decembrie şi familia ei mergea spre cabana „Gheara Ursului” din Munţii Pocono, unde Byron avea să schieze, Mike să se dea cu snow-boardul, iar Aria să tricoteze şi să scrie în jurnal. Pe Northeast Extension, o maşină din două gemea de cadouri frumos ambalate, lăzi cu vin şi poate un jambon congelat sau un tort de fructe. Spre deosebire de ele, în maşina familiei Montgomery se aflau trei rogojini de yoga, vase de ars tămâie, un ulcior cu mied de casă, făcut de Byron în pivniţă, şi un buştean mare de tot şi crăpat, pentru a fi aprins în seara celei mai lungi nopţi din an. Familia Ariei sărbătorea Solstiţiul de iarnă în loc

de Crăciun, Hannuka sau Kwanzaa. Deşi ambii ei părinţi fuseseră crescuţi în tradiţia Bisericii Episcopaliene, la ei nu venea niciodată Moş Crăciun, nu mergeau la biserică şi nu cântau colinde. În timp ce toată lumea primea cadouri la un moment dat în decembrie, Aria primea, în fiecare an, doar o coroniţă împletită din iederă.

Până atunci, pe Aria nu o deranjase niciodată sărbătorirea Solstiţiului – acceptase de multă vreme că familia ei era… diferită –, dar anul acesta, după moartea vechii sale prietene, Ali, după mesajele malefice trimise de A. Şi după ce aflase că ucigaşul lui Ali e cel mai popular băiat din Rosewood Day, Ian Thomas, tânjea după tradiţiile paşnice de Crăciun pe care familia ei le ocolea. Să se adune în jurul bradului împodobit. Să-şi ofere cadouri unii celorlalţi. Să stea în casă şi să se uite la filme siropoase despre Crăciun, în loc să se târască prin sălbăticie, să se bată în piept precum gorilele contopindu-se cu natura.

Cu ochii pironiţi pe geam, la maşinile care treceau pe şosea, Aria invidia chipurile emoţionate ale copiilor care priveau atent de pe banchetele din spate. Când trecură pe lângă un indicator care semnala o pepinieră de brazi, se gândi să-l întrebe pe Byron dacă nu pot să taie şi ei unul. Ştia exact ce i-ar răspunde: *Pomul acela are suflet! Ne-ar urî să-i stricăm rostul în halul ăsta!*

— Mă întreb ce-o face Ella acum, vorbi Aria, când maşina trecu iute ca vântul pe lângă un VW Jetty cu geamuri fumurii.

Byron îşi vârî degetul în gaura de lângă manşeta puloverului, o expresie de stânjeneală traversându-i chipul.

— Sunt sigur că, chiar acum, în timp ce noi stăm de vorbă, mama voastră e undeva deasupra Oceanului Atlantic.

Aria se întoarse şi se uită la panoul cu reclamă la mallul Devon Crest, deschis recent. AVEM CEA MAI MARE ŢARĂ A LUI MOŞ CRĂCIUN

DINTRE TOATE STATELE DIN ZONĂ! – scria în partea de jos. Ella era în drum spre Suedia, în căutare de chifteluţe, un Volvo şi obiective turistice. Aria sperase s-o ia cu ea – familia Montgomery locuise la Reykjavik, în Islanda, timp de trei ani, şi toamna trecută Aria plânsese în avion tot drumul înapoi spre Rosewood. Plecarea în Europa ar fi fost metoda perfectă să se relaxeze după drama din primul semestru, dar Ella îi spusese că trebuie să plece singură în călătorie.

Aria îi înţelesese nevoia de a pleca. Căsătoria ei cu Byron se destrămase când aflase că el avea o relaţie cu Meredith Stevens, fosta lui studentă. A. – alias Mona Vanderwaal – fusese cea care dăduse în vileag aventura lor, adăugând că Aria ştiuse de relaţia secretă. Ella se supărase atât de tare pe Aria, încât o gonise de-acasă, dar mai apoi se împăcaseră. Byron încă locuia cu Meredith într-un apartament dărăpănat din Old Hollis, dar, din fericire, ea îşi petrecea sărbătorile cu părinţii ei, în Connecticut. Nu cu mult timp în urmă, Meredith lansase ştirea-bombă: era gravidă în luna a treia… şi intenţiona să păstreze copilul. Pe lângă asta, anunţă că ea şi Byron urmau să se căsătorească imediat ce se finaliza divorţul lui.

Byron se întinse spre Aria şi-i puse o mână pe genunchi.

— Ştiu că-i trist că mama voastră nu-i aici. Dar asta e şansa noastră de a petrece un timp împreună. Vă promit că ne vom distra pe cinste.

— Ştiu, spuse Aria cu voce calmă, bătându-l uşor pe mână.

Oricât ar fi vrut să-l dispreţuiască pe Byron din cauză că dezbinase familia, nu putea – el rămăsese acelaşi tată distrat, afectuos şi bleg pe care îl iubea. Era *chiar* frumos să petreacă un timp împreună, mai ales că Meredith nu avea să fie prezentă. Cât stătuse Aria cu Byron, în perioada când nu vorbea cu Ella, nu se apropiase deloc de Meredith.

Se termină o piesă la tulnic şi începu alta – care suna exact la fel ca precedenta. Aria îşi luă andrelele şi studie fularul. Avea aproape doi metri. Intenţionase să i-l dea lui Ezra Fitz, tipul pe care-l cunoscuse la un bar studenţesc în ziua când revenise acasă din Islanda şi care – descoperise de-abia după ce se sărutaseră – era profesorul ei de engleză la Rosewood Day. Imediat după ce-şi mărturisiseră afecţiunea unul pentru celălalt, A. făcuse publică relaţia lor. Ezra demisionase urgent din postul de profesor şi plecase în Rhode Island.

De la plecarea lui, Aria se îmbolnăvise de tulburare *Ezra* post-traumatică – TEPT. Nu se putea gândi decât la el. Îi scrisese o grămadă de e-mailuri, dar el nu-i răspunsese. Îşi găsise pe altcineva? Dar cum rămânea cu toate lucrurile pe care i le spusese – cât de grozavă era şi că nu mai cunoscuse pe nimeni ca ea? Dacă ea nu-l va uita *niciodată*? Dacă nu se va mai săruta cu niciun *alt* băiat? Mai avusese prieteni înainte – primul ei iubit fusese un băiat pe nume Hallbjorn Gunterson, din Islanda, iar semestrul trecut ieşise chiar şi cu Sean Ackard, un băiat tipic pentru Rosewood Day. Dar nu simţise pentru niciunul ceea ce simţise pentru Ezra.

După o scurtă oprire, când Byron cumpără gustări şi dădu un telefon, virară pe un drum lateral, în dreptul unui indicator mare pe care scria „Gheara Ursului”. Pe aleea lungă pentru maşini, Byron ambală motorul şi cabana le apăru în faţa ochilor. De fapt, nu era deloc o cabană, ci ditamai conacul de piatră. Terenul era acoperit cu zăpadă proaspătă, scânteietoare. O telecabină transporta schiorii în vârful muntelui. Alte indicatoare de lemn arătau drumul spre centrul de relaxare, terenurile de tenis acoperite, sala de gimnastică, centrul de închiriat articole pentru schiat, patinoar şi circuitele de sănii trase de câini.

Aria rămase cu gura căscată. Mike, la fel.

— De-*abia* aştept să mă dau cu snow-boardul după-masă, spuse el.

— De ce nu ne-ai spus ce frumos e locul ăsta? întrebă Aria.

Fusese convinsă că la „Gheara Ursului” toaleta era în curte, podul era plin de ratoni şi îngrijitorul era fioros, ca în filmul *Strălucirea*.

— Mi-am zis ca anul ăsta de Solstiţiu să mergem într-un loc special. Meritaţi.

Byron viră pe aleea circulară. Câţiva angajaţi se apropiară imediat, prefăcându-se că nu văd farul din spate spart al maşinii, oglinda de la geamul pasagerului lipită cu scotch sau numeroasele abţibilduri lipite de Aria şi Mike pe bara de protecţie din spate. Nu comentară nici la vederea buşteanului, ci îl aşezară veseli în căruciorul pentru bagaje, alături de celelalte valize ale familiei.

Aria coborî din maşină şi-şi relaxă umerii, cuprinsă de un optimism subit. Aerul mirosea a proaspăt, oaspeţii erau rumeni în obraji şi zâmbitori. La fereastra din faţă trona un brad uriaş. Putea pretinde că-i al ei. Poate va învăţa chiar să schieze.

Auzi un pas în spate şi se răsuci. O siluetă se furişă înapoia clădirii, de parcă respectiva persoană, oricine-ar fi fost, nu dorea să fie văzută. Aria se gândi imediat la A., care o pândise luni la rând. Dar numai paranoia ei era de vină. A. – Mona – nu mai exista.

— Mai am o surpriză pentru voi. Byron arătă spre intrarea în cabană. Vreţi să vedeţi ce-i acolo?

Aria şi Mike intrară după el pe uşile duble într-un hol cochet, cu lambriuri de lemn. Oameni îmbrăcaţi cu pulovere Fair Isle se odihneau lângă foc. O femeie amabilă, genul de bunică tipică, îşi flutură mâna salutând-o pe Aria din spatele recepţiei.

— Poate că surpriza e o chestie trăsnet, ca şi cum te-ai da pe tobogan, îi şopti Aria fratelui ei.

Sau ca un zbor cu elicopterul pe deasupra munţilor.

— Sau poate că anul ăsta chiar primim *cadouri*, replică Mike, cu ochi strălucitori. Aş da orice să am un iPad. Sau un ATV din ăla super, cum are Noel Kahn.

Byron se opri în mijlocul holului şi arătă cu degetul.

— Priviţi!

Aria îi urmări privirea spre bar. O femeie şi un bărbat stăteau cu spatele la ei, bând Bloody Mary. Doi băieţi de liceu, care purtau ochelari de schiori pe post de banderole de cap, tocmai îşi terminau berile Heineken. O fată de liceu slabă, în blugi strâmţi şi un pulover negru prea larg, se aşeză pe un taburet din colţ, bând suc de ghimbir. Când se răsuci şi-şi arătă burta puţin umflată, Ariei i se opri inima în loc. Nu. Nu era posibil aşa ceva!

—Hei! Ochii lui Meredith se luminară când se ridică de pe taburet. Mă bucur aşa de mult să vă revăd!

Fugi spre ei, îi ocoli pe Aria şi Mike şi-l sărută lung pe Byron.

Aria simţi un nod în gât, cât un buştean de Crăciun. Se dusese pe apa sâmbetei distracţia cu tatăl ei şi Mike…

2
ÎNGHESUIŢI CA SARDELELE

Soarele cobora spre apus şi o ceaţă violetă fină se lăsa deasupra munţilor, iar Aria, Mike, Byron şi Meredith stăteau în jurul unei mese mari şi rotunde, în sala de mese a cabanei. O interpretă la harpă, în rochie de bal, cânta colinde liniştitoare. Familiile din stânga şi din dreapta lor beau vin roşu şi lapte de pasăre cu alcool, făceau schimb de cadouri şi glumeau pe seama amintirilor de

Crăciun din anii trecuţi. Oare familia Montgomery despre ce vorbea?

Despre vomat.

— Incredibil cât de repede îmi vine să vomit, spunea Meredith, sorbind puţin suc de ghimbir.

Aveau în faţă un antreu minunat cu vinete, ciuperci, broccoli şi *quinoa*, dar nu îndrăznise să ia nicio înghiţitură.

— În clipa asta mi-e foarte bine, în următoarea – *bleah*! Iau toaleta în braţe sau trag pe dreapta ca să vomit. Odată, am vomat într-un cornet de hârtie la mall.

— Grozav! Mike se aplecă în faţă, proptindu-se în coate. Şi cum e, îţi vine aşa, ca un proiectil?

— Câteodată, spuse Meredith, prinzându-se cu mâinile de cap, obosită.

Ăăă… suntem la masă? ar fi vrut să spună Aria, uitându-se lung la porţia de ravioli pe care i-o adusese chelnerul. Acum i se părea că şi colţunaşii cu carne semănau cu o vomă.

— Biata de tine! Byron dădu la o parte o şuviţă de păr de pe fruntea lui Meredith. Dar sunt nişte ritualuri de Solstiţiu excelente care te-ar putea ajuta. Şi am adus cu mine o grămadă de ierburi alinătoare.

Meredith cuprinse paharul în palme.

— De-abia aştept să sărbătorim Solstiţiul. Sună aşa de magic şi de spiritual!

— Şi noi suntem încântaţi că eşti aici, cu noi. Nu-i aşa, Aria?

Byron o privi fix pe fiica lui. Aria îşi culese o scamă imaginară de pe fustă. Era clar că Byron voia ca ea s-o întâmpine pe Meredith cu braţele deschise – până şi Mike se străduise, probabil pentru că Byron îi promisese un abonament nelimitat la snow-board. Dar Aria se simţea mult prea rănită.

După ce apăruse Meredith, Byron îi explicase că planurile ei din Connecticut se schimbaseră în ultima clipă – părinţii ei se hotărâseră să-i viziteze

pe fratele ei în Maine, şi nu pe ea. Aşa că el luase măsuri şi-o invitase pe Meredith la cabană, dar fără să-i întrebe nimic pe Aria şi Mike.

— Ştiu că am planificat să fim doar noi trei, dar n-am suportat s-o ştiu singură acasă, le spusese Byron cu o voce atât de afectuoasă şi îngrijorată, mai-mai s-o compătimească şi Aria pe Meredith.

Numai că Aria se uitase din nou la Meredith şi văzuse pe faţa ei un zâmbet viclean, ca şi cum ar fi pus la cale toată povestea asta numai ca să-i facă ei zile fripte.

Administratorul îşi ceruse mii de scuze că nu vor putea intra în camere decât după cină, drept pentru care patru se plimbaseră prin împrejurimi câteva ore, admirând pista pentru săniile trase de câini, toboganele şi terenurile pentru trageri cu puşca în discuri de argilă. Pe aleile din jurul staţiunii, Meredith se purtase ca o bătrânică, îngrozită să n-alunece pe vreun petic de gheaţă imaginar. Îl făcuse pe Byron să petreacă patruzeci şi cinci de minute în magazinul de suveniruri ca să cumpere un costumaş de bebeluş potrivit pentru ambele sexe. Şi-i ceruse s-o conducă la toaletă de unsprezece ori, când trebuise să facă pipi. Cât aşteptaseră în hol în pauza de pipi numărul patru, Byron o strânsese scurt pe Aria de umeri.

— Eşti bine?

— Cum nu se poate mai bine, răspunsese ea cu voce de gheaţă, rezistând impulsului de a-şi trage părul de sub mâna lui.

Acum, Byron ridică paharul cu vin şi-l ţinu în aer.

— În cinstea Solstiţiului!

Meredith îi atinse paharul cu al ei, iar Aria şi Mike îi urmară exemplul în silă, ridicându-şi paharele cu Sprite.

— Haideţi să revedem programul pentru următoarele câteva zile, continuă Byron, după ce trase o duşcă zdravănă. Mâine mi-am zis să mergem la plimbare prin natură şi să facem Cercul

încrederii. Se întoarse spre Meredith. Ne luăm de mână în pădure şi respirăm toţi deodată, ca unul, întâmpinând schimbarea anotimpurilor.

— *Dar bineînţeles*, spuse Meredith, de parcă şi ea sărbătorea Solstiţiul de ani de zile.

— Vom arde sigur buşteanul în seara aceea.

Byron tăie o bucată de lazane cu tofu şi-o duse la gură. Nu era vegetarian decât în perioada Solstiţiului.

— Conform folclorului scandinav, arderea lui face ca soarele să strălucească mai puternic. Iar a doua zi dimineaţă, vom alerga în pielea goală.

— În pielea goală? Meredith îşi încreţi fruntea. Adică fugiţi goi pe-afară?

Mike chicoti lasciv, apoi îşi plimbă privirea prin sala de mese.

— Ar trebui s-o recrutez pe *ea* pentru asta.

Arătă cu degetul spre o blondină drăgălaşă care lua masa cu părinţii. Byron se şterse la gură cu şerveţelul.

— Să alergi în pielea goală te înviorează. De obicei fugim foarte de dimineaţă, ca să nu ne deranjeze nimeni. Şi ne păstrăm lenjeria pe noi, adăugă el, zâmbind. Americanii nu sunt cei mai deschişi oameni de pe Pământ când e vorba de aceste ritualuri.

— Nu sunt sigură că e o idee bună să alerg, în cazul meu. Meredith se bătu pe abdomen. Frigul i-ar putea face rău copilului. Sau dacă mă împiedic şi cad pe burtă?

Aria se aplecă în faţă.

— Ellei îi plăcea la nebunie să alerge în pielea goală. Odată, mi-a spus că a alergat şi când era gravidă în luna a şasea cu Mike.

Se uită pe furiş la Meredith. Arăta descurajată. Perfect!

Gura lui Byron zvâcni.

— E-adevărat, dar poate că Meredith are dreptate.

Meredith rosti cu glas sfidător:

— Nu contează. O să alerg şi eu.

O săgetă pe Aria cu o privire, parcă zicându-i: „Nu scapi tu aşa uşor de mine!”

Aria întoarse capul, privirea căzându-i pe bradul din colţul încăperii. Era decorat cu păsărele de sticlă, boabe de porumb înşirate pe aţă şi fundiţe albe. Sub el erau stivuite cadouri, iar un trenuleţ se învârtea în jurul lor.

O familie tânără, cu doi copii – un băiat şi o fată de patru şi şase ani stătea în faţa bradului ţinându-se de mână. Tatăl îl ridică pe băiat ca să vadă mai bine una din decoraţiile în formă de pasăre. Aria nu auzea tot ce-şi spuneau, dar sigur mama rostise „Moş Crăciun”.

I se umplură ochii de lacrimi. Familia aceea urma să aibă nişte amintiri superbe. Nu cu mult timp în urmă, şi familia ei trăia lucruri asemănătoare – da, la Solstiţiu, şi deşi erau lucruri cam nebuneşti, măcar fuseseră împreună cu toţii. Fuseseră atât de fericiţi în Islanda! Părea că părinţii ei se îndrăgostiseră din nou unul de altul cât stătuseră acolo, dar totul se dusese de râpă când se întorseseră la Rosewood.

Terminară antreul şi comandară deserturi pe care să le împartă, inclusiv budincă de tapioca şi cremă de zahăr ars, pe care Aria nu le putea suporta. Când le aduse chelnerul, Meredith inspiră, se făcu verde la faţă şi-şi împinse scaunul înapoi.

—Trebuie să…, zise ea repede, umflându-şi obrajii.

Fugi spre baie şi începu să vomite încă de la uşă. Râgâiturile ei se auzeau până în sala de mese. Mesenii se uitară alarmaţi în direcţia băii.

— *De-a dreptul scârbos*, comentă Mike.

Un hamal în costum roşu apăru lângă Byron.

— Domnule, camerele dumneavoastră sunt gata. V-am dus şi bagajele.

— Excelent! Byron se frecă pe frunte, părând dintr-odată obosit. Cred că acum ne-ar prinde bine tuturor să ne întindem puţin.

Hamalul îi dădu o cheie şi-i spuse să urce la etajul al patrulea. Odată ce Byron plăti nota, o recuperară pe Meredith din baie. În drum spre lift, ea se sprijini de braţul lui Byron, pufăind şi fornăind, ca şi când ar fi fost în travaliu.

— La mine-o să stea telecomanda televizorului în seara asta, îi spuse Mike Ariei în lift. Se transmite un meci grozav de arte marţiale mixte.

— Cum vrei tu, zise ea, obosită. În clipa respectivă, s-ar fi uitat la oricare dintre emisiunile stupide ale lui Mike – oricum, să scape de Byron şi Meredith şi să meargă în propria lor cameră era o răsplată suficientă. Eu aleg prima din minibar.

— Byron, grăbeşte-te! strigă Meredith, aflată mai în faţă, pe coridor, în timp ce Byron scotocea prin buzunare. Se răsuci şi se ţinu de burtă, albă la faţă ca hârtia. Cred c-o să vomit din nou.

— Bine, bine.

Byron introduse cheia în broască şi descuie uşa. Meredith ţâşni înăuntru şi trânti uşa de la baie. Se făcură auzite alte zgomote dezgustătoare.

Byron intră în holul mic care dădea în cameră şi-şi puse mâinile pe şolduri.

— Arată minunat.

— Şi camera noastră? întrebă Aria.

Byron lăsă capul pe-o parte.

— Asta e camera voastră.

Aria căscă nişte ochi cât cepele. Încetul cu încetul, îşi dădu seama de realitate.

— Stăm toţi *împreună* în aceeaşi cameră?

Ea crezuse că, din moment ce venise şi Meredith, Byron schimbase rezervarea. El clipi.

— Scumpo, locul ăsta e foarte scump. Şi, oricum, toată staţiunea era deja rezervată.

Aprinse luminile, dezvăluind două camere mari, o chicinetă şi uşa închisă a băii. Meredith tuşi slab dinăuntru.

— Acesta e un apartament – voi doi puteţi avea locul vostru, dacă dormiţi pe canapeaua extensibilă din living.

Aria simţi o crampă în stomac. O canapea extensibilă nu era destul de bună. Tot îi va *auzi* pe Byron şi Meredith cea gravidă prin uşă.

Se simţea ca un gheizer gata să ţâşnească. Acesta era timpul pe care trebuia să-l petreacă *ea* cu tatăl ei. Timpul dedicat apropierii dintre ei. Oare Byron nu înţelegea asta? Nu ştia cât de grele fuseseră ultimele luni? Ar fi putut să-i spună lui Meredith să nu vină. Ar fi putut hotărî, măcar de data asta, că Aria şi Mike erau pe locul întâi.

— Trebuie să plec, izbucni ea.

îşi smulse sacoşa de pânză din cărucior şi ieşi pe uşă.

— Unde? strigă Byron după ea.

Însă Aria nu se întoarse. Străbătu coridorul ca o furtună, coborî scările în goană şi ajunse tropăind în holul cel mare, cu lambriuri de stejar. O femeie cânta *Jingle Bells* la un mic pian cu coadă din colţ. Oamenii beau cidru gratis dintr-o carafă de lângă recepţie. Copiii făceau îngeri în zăpada proaspăt căzută. Era un loc minunat şi Aria nu-şi dorea altceva decât să rămână, dar ştia că nu putea, nu putea, pur şi simplu.

Trebuia să plece naibii de-acolo!

3
ÎNCĂ O SURPRIZĂ

Celularul Ariei arăta 9:57 p.m. Când autobuzul opri în parcarea din gara Rosewood Greyhound. Simţindu-se slăbită şi murdară, coborî scările clătinându-se, îşi recuperă sacoşa din compartimentul de bagaje şi ţâşni printre nămeţi spre vechea ei prietenă, Emily Fields, căreia îi telefonase ca s-o roage să vină după ea cu maşina. Îşi scoase din nou celularul.

„M-am întors la Rosewood, teafără şi nevătămată”, îi scrise ea lui Byron. „Distracţie plăcută mâine.”

După ce Aria părăsise camera comună din cabană, Byron mersese după ea în hol, încercând s-o convingă să rămână. Dar ea se ţinuse tare pe poziţie. Cu inima grea, Byron o conduse cu maşina ca să prindă următorul autobuz spre Rosewood. Înainte de a urca, el îi pusese o mână pe umăr şi-o privise cu subînţeles. Aria crezuse că se pregăteşte să-i spună ceva profund. Sau să-şi ceară iertare.

— Nu uita să ungi cu unt uşa din faţă de la casa mamei, îi zisese el, în schimb. Altfel nu vei fi apărată de spiritele rele tot restul anului.

Începu să ningă iarăşi când Aria urcă în maşina lui Emily.

— Mulţumesc că ai venit să mă iei, rosti Aria.

— N-ai pentru ce. Emily scoase maşina din parcare şi porni pe Lancaster Avenue. Dar eşti sigură că nu vrei să stai la mine? N-o să te simţi singură de sărbători?

— Nu vreau să deranjez, răspunse Aria. Emily o ducea la Ella – sub nicio formă nu avea să locuiască în apartamentul dărăpănat al tatălui ei şi-al lui Meredith, din Old Hollis. Şi, ca să fiu sinceră, după toate câte s-au întâmplat, poate că am nevoie de puţin timp numai pentru mine.

Nu circulau deloc maşini pe stradă şi fiecare semafor din Rosewood era verde. Emily trecu în viteză pe lângă strada cea mai aglomerată din Rosewood, campusul Hollis şi drumul spre vechea stradă a lui Alison DiLaurentis, ajungând la casa mamei sale în timp record. Era singura locuinţă din cartier care nu scânteia de podoabe de Crăciun. Semăna cu gaura lăsată de un dinte căzut dintr-o gură cu dantura albă ca perlele.

După ce-şi luă rămas-bun de la Emily, Aria descuie uşa din faţă şi-şi lăsă bagajele în hol. Singurele zgomote din casă erau bâzâitul discret al frigiderului şi şuierul aerului prin ţevile de căldură. Când se uită pe geam, zăpada căzuse deja într-un strat alb pe gazonul din faţă. Conform buletinelor

meteo, până dimineaţă, stratul avea să atingă aproximativ treizeci de centimetri.

„Visez un Crăciun alb”, cântă încet Aria. Vocea ei răsună în camera goală, umplând-o de regrete. Ce-avea să facă în următoarele zile, în casa asta mare, de una singură? Ce-o să se facă la cina de Crăciun, o să mănânce macaroane cu brânză din congelator? Poate că ar fi trebuit să-l aducă pe Mike cu ea, dar el nu se arătase prea deranjat că stătea cu Byron şi Meredith. Probabil că-şi va petrece următoarele zile schiind, pescuind la copcă şi trăgând cu puşca în discuri zburătoare.

Urcă anevoie la etaj şi se tolăni pe patul ei, trântind ceva pe jos. Era caietul ei drag de schiţe. Îl luă de jos, simţind un junghi în inimă. Era aproape sigură că-l lăsase pe birou, nu pe pat. Să-l fi mutat Ella înainte de-a pleca în Suedia? Mai fusese cineva pe-aici?

Cotorul scârţâi când îl deschise la prima pagină. Avea caietul ăsta încă de la începutul clasei a şasea; una dintre primele ei schiţe o reprezenta pe Ali în ziua când ieşise din Rosewood Day şi anunţase că fratele ei îi spusese unde se ascundea steagul Capsulei Timpului. Ciudat cu câtă acurateţe îi surprinsese Aria trăsăturile curbate ale feţei în formă de inimă, zâmbetul cinic, din colţul gurii, scânteia din ochi. Era ca şi cum Ali ar fi privit-o de pe hârtie.

Trecu peste schiţele lui Ali, Spencer, Emily şi Hanna – le desenase de sute de ori după ce se împrieteniseră. Urmau schiţe din Islanda – şiruri de case drăguţe, un bătrân dormind la o cafenea, părinţii ei şezând unul lângă altul în faţa casei lor, îndrăgostiţi lulea, şi Hallbjorn, primul ei iubit din Islanda.

Aria răsfoi caietul mai departe. Se deschise singur la o pagină. Fata rămase cu răsuflarea tăiată. Era profilul lui Ezra Fitz stând la tablă, la ora de engleză. Aria se uită cu jind la urechile lui mici, uşor clăpăuge. La pieptul acela lat, uimitor, peste

care îi plăcuse să-şi plimbe degetele. La buzele pline pe care le sărutase de nenumărate ori.

Se lăsă iar pe pernă. Unde era Ezra acum? Îşi petrecea sărbătorile cu familia? Se plimba cu noua lui prietenă, sub clar de lună? Ariei i se umplură ochii de lacrimi. O parte din ea voia să-şi verifice din nou e-mailul, ca să vadă dacă Ezra îi trimisese o felicitare de sărbători, dar de ce să se mai deranjeze? Nu-i trimisese niciuna. Ea nu mai conta pentru el.

Se auzi un pârâit, apoi o bufnitură. Aria se îndreptă de spate şi aruncă o privire în jur. Nu păreau zgomote scoase de vânt.

Încă o bufnitură şi sări în picioare. Se furişă pe coridor şi încercă să vadă afară prin fereastra mare şi pătrată care dădea în curtea din faţă. Nu zări nicio maşină parcată lângă bordură, nicio siluetă înţepenită pe stradă.

Apoi ceva începu să zdrăngăne.

Aria se lipi de scări, cu răsuflarea tăiată. Butonul uşii din faţă se mişca înainte şi înapoi, ca şi când cineva încerca să intre cu forţa.

— Cine e? strigă Aria cu glas subţire precum coaja de ou, apucând o crosă de lacrosse din camera lui Mike.

Să cheme poliţia? Dacă era *Ian*, evadat din închisoare? La audiere, se întorsese şi le fixase cu privirea pe Aria şi vechile ei prietene, cu o expresie plină de ură.

— Cine e? strigă Aria a doua oară, ţinând crosa ca pe-o sabie în timp ce cobora scările in vârful picioarelor. Cine-i acolo?

Din hol, îşi plimbă privirea de la panoul lateral în stânga uşii din faţă, cu inima cât un purice. O umbră se mişcă pe terasă. Era sigur un om.

Cioc, cioc, cioc!

Aria apucă telefonul fără fir din hol.

— Chem poliţia! Ai face bine să te cari dracului de-aici!

Silueta nu se mişcă. Aria apăsă pe butonul VORBEŞTE.

— Formez numărul!

Apăsă 911 tremurând. Tastele îi cântară slab în urechi.

— Aria? strigă o voce înfundată de pe terasă.

Aria coborî crosa câţiva centimetri. Silueta se deplasă în dreptul ferestrei.

— Nouă-unu-unu, ce urgenţă aveţi? se auzi vocea dispecerului la celălalt capăt al firului.

— Aria? strigă iarăşi persoana de afară.

Aria se încruntă. Era o voce de bărbat familiară. Şi ce era cu accentul acela islandez?

— Alo? rosti operatorul, puţin mai nerăbdător de data asta. E cineva acolo?

Aria merse la fereastră. Pe terasă era un băiat înalt şi blond, cu umeri laţi şi maxilar pătrăţos, într-un hanorac bleumarin, care avea pe piept un petic pe care scria ECHIPA DE SCHI A ISLANDEI. Aria scoase un hohot de râs, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

— … Hallbjorn?

— Da! exclamă vocea. Poţi să-mi dai drumul? Mor de frig!

Aria descuie uşa. Pe terasa ei se afla o siluetă înaltă, plină de zăpadă pe cap, pe umeri şi pe faţă. Aria apăsă butonul terminat ca să întrerupă convorbirea.

— Hallbjorn, şopti ea.

Era aici… în Rosewood. Acasă la ea.

N-ar fi fost mai surprinsă nici dacă ar fi căutat-o Moş Crăciun.

4
BĂIEŢII ISLANDEZI SUNT FORMIDABILI

Hallbjorn intră călcând apăsat în holul familiei Montgomery şi bătu cu bocancii plini de zăpadă în podea.

— N-am ştiut că poate să fie aşa de frig în Pennsylvania, rosti el cu accent curat şi vesel, de care Ariei îi fusese aşa de dor de când plecase din Islanda. Mă simt ca acasă!

— Ce… ce cauţi aici? se bâlbâi Aria, fără să se mişte de lângă uşă.

În joacă, Hallbjorn se muşcă de buza de jos.

— Mi-a fost dor de tine. Am vrut să văd ce mai faci.

— La zece seara, în Ajunul Crăciunului?

— Avionul meu a fost redirecţionat aici din cauza vremii – am vrut să ajung la New York, dar a fost o furtună cumplită. S-au anulat deja şi zborurile de mâine. Am încercat să te sun pe fix de la aeroport, dar nu mi-a răspuns nimeni, iar numărul de celular nu ţi-l ştiu. Mi-am zis să risc şi să vin aici, pur şi simplu. Se uită în jur. Nu te-am întrerupt de la nimic, nu? I-am trezit pe-ai tăi?

Aria se propti de perete, ameţită.

— Sunt toţi plecaţi din oraş. Nu sunt decât eu acasă.

Voia să-i pună milioane de întrebări, dar gura ei nu putea rosti cuvintele. Nu-l văzuse pe Hallbjorn de doi ani, dar arăta chiar mai bine decât îşi amintea: înalt şi zvelt, parcă şi mai musculos. Părul blond-deschis îi crescuse până la bărbie. Avea aceleaşi trăsături frumoase, ascuţite, dar ochii erau de un albastru mai pătrunzător ca oricând. Iar când zâmbea, îşi arăta dinţii drepţi, de un alb imaculat, care meritau propria reclamă la Aquafresh. Destul să se uite la el, că i-o şi lua inima la goană.

Când se cunoscuseră, Hallbjorn purta aparat dentar. La o săptămână după ce familia Ariei se mutase la Reykjavik, ea făcuse un tur cu bicicleta prin oraş, simţindu-se singură şi tulburată. Trecuseră doar câteva luni de la dispariţia lui Ali şi asta încă o apăsa greu pe suflet. Sperase ca, plecând din Rosewood, să-şi revină mai repede

după cele întâmplate, dar încă le resimţea pe toate proaspete şi dureroase.

Auzise muzică într-o cafenea şi intrase. O trupă cânta pe o scenă mică din spate, înconjurată de un grup de oameni. Într-o pauză dintre piese, un tip blond se întoarse spre Aria şi o întrebă ceva în islandeză. Ea roşi şi rosti singurele cuvinte pe care le învăţase până atunci în islandeză: „în engleză, vă rog". Băiatul zâmbi. „Eşti americancă?" o întrebă el într-o engleză perfectă. Când Aria îi răspunse afirmativ, îi ură bun-venit în Islanda şi-i spuse că-l cheamă Hallbjorn.

După câteva minute în care schimbaseră păreri despre muzică şi Aria îi spusese care era impresia ei generală despre Reykjavik, el insistase să-i arate ţara. A doua zi, oprise în faţa casei ei cel mai mare SUV pe care îl văzuse ea vreodată – în Islanda, toţi conduceau vehicule masive care îi propulsau peste câmpuri de lavă, gheţari şi zăpadă. O dusese să vadă reperele islandeze importante – frumoasele cascade limpezi care păreau desprinse din seria de filme *Stăpânul inelelor*, craterele gigantice, vulcanii bolborosind şi Insula Akureyri, unde trăiau colonii de papagali de mare o parte din an, înainte de a migra in Grecia. Vorbiseră întruna, fără să rămână niciodată fără subiecte de conversaţie. Aria aflase că Hallbjorn era cu doi ani mare decât ea şi voia să studieze arhitectura, că învăţase să conducă snow-mobilul la cinci ani, că era D.J în timpul liber şi că era dependent de emisiuni americane de genul *Big Brother*. La rândul ei, Aria îi povestise cât de plictisitoare era mica suburbie din care venea ea, că tatăl ei făcea un studiu despre credinţa islandeză în *huldufólk* – spiriduşi – şi că vara trecută prietena ei cea mai bună dispăruse.

La sfârşitul zilei, Aria îi sugerase să meargă la Laguna Albastră, izvoarele naturale, termale şi sărate de care vorbeau întruna revistele de turism, dar Hallbjorn râsese de ea şi-i zisese că alea erau

pentru turişti, în schimb, o dusese la un izvor fierbinte secret. Scufundându-se în apa caldă, cu miros de sulf – Hallbjorn îi spusese că avea să se înveţe cu mirosul –, el se aplecase spre ea, o luase de mână şi-o sărutase. Fusese primul ei sărut.

Ieşiseră împreună patru luni, la concerte, vernisaje şi spectacole cu ponei islandezi. Hallbjorn o învăţase să conducă snow-mobilul, ea îl învăţase să tricoteze şi să folosească valoroasa ei cameră video. Toată aventura lor fusese ca un vis. Poate că Aria făcuse parte din gaşca formidabilă a lui Ali în Rosewood, dar băieţii tot nu-i dăduseră atenţie – nu o voiau decât pe Ali. La Reykjavik însă, nu exista nicio Ali care s-o facă să se simtă întotdeauna pe locul al doilea. Mai mult, nu exista nicio Ali care să-i spună că e prea ţăcănită, prea inabordabilă şi prea… *Aria*. În Islanda, Aria nu schimbase absolut nimic la ea, ba chiar îşi păstrase şuviţele roz de păr şi inelul fals din nas, dar lui Hallbjorn îi plăcuse de ea oricum. La drept vorbind, se pare că-i plăcuse de ea *mai mult* pentru că avea ceva unic.

În luna februarie a aceluiaşi an, se întâmplase un lucru groaznic: Hallbjorn primise o bursă la o şcoală specială cu internat din Norvegia, pentru copiii care voiau să studieze arhitectura. Plecase de Sfântul Valentin şi, luni de zile după aceea, Aria adormise plângând. Îşi scriseseră la început, dar, după o vreme, nu mai primise nimic de la el. Se întâlnise cu alţi băieţi islandezi, dar nicio relaţie nu mai fusese atât de specială.

— De unde ai aflat care este adresa mea? îl întrebă ea.

Când familia ei părăsise Islanda, Hallbjorn era încă în Norvegia.

EI îşi scoase mănuşile fără degete.

— Astă-toamnă, când m-am întors de la şcoală, am trecut să te văd, dar cei care locuiau în casa ta mi-au spus că te-ai întors în State. Mi-au dat adresa ta.

— Pe cine vizitezi la New York?

Hallbjorn o privi cu o expresie goală, ca şi cum nu s-ar fi aşteptat la întrebarea ei.

— Păi… nişte rude, răspunse el distrat, frecându-şi zdravăn nasul roşu. Dar, cum ţi-am spus, avionul şi-a schimbat ruta din cauza vremii. Îi zâmbi sfios. Te superi dacă stau la tine două nopţi? Următorul avion spre New York pleacă numai în data de douăzeci şi şase. Pot să-ţi plătesc.

— Nu trebuie să-mi plăteşti, se supără Aria. Mă bucur că nu stau singură.

Îl conduse pe coridor şi-l invită să stea pe canapeaua din camera de zi cât pregăteşte ea un ceai pentru amândoi. Aşteptând să fiarbă apa, îi strigă:

— Ce mai e prin Islanda? Mi-e foarte dor de ea.

— Bine, răspunse Hallbjorn cam nepăsător. Nu-i prea interesantă.

Aria luă două căni de pe un raft înalt.

— Pe părinţii tăi nu-i deranjează că eşti plecat de Crăciun?

— Ăăă… nu sunt prea sigur.

— E totul în regulă cu ei?

Părinţii lui Hallbjorn erau doi islandezi atletici robuşti, care se îmbrăcau la fel şi alergau împreună la ultramaratoane. Aria avu o scurtă bănuială că şi ei trec prin ceea ce treceau Ella şi Byron, dar pur şi simplu nu-i venea să-şi imagineze aşa ceva.

— Nu, e totul în regulă. Numai că am planificat excursia asta în ultima clipă.

Din camera cealaltă răsună un clopoţel.

— Hei! exclamă Hallbjorn. Mai ai clopoţeii de vânt cumpăraţi din magazinul ăla de pe Laugavegur!

Aria duse cănile cu ceai aburind în camera de zi. Hallbjorn se întinsese pe canapea, cu picioarele sale lungi proptite sus, pe lada-taburet. Aria simţi furnicături când se aşeză lângă el.

— Dar familia *ta* ce mai face? o întrebă Hallbjorn.

— E cam dată peste cap acum, recunoscu ea. Îi spuse că părinţii ei nu mai erau împreună. Tata şi fratele meu sărbătoresc Solstiţiul de iarnă în nordul statului. Mai ţii minte cum a fost?

Ochii lui Hallbjorn scânteiară.

— Aţi îmbrăţişat toţi copacii din *Hallorms-stadarskogur*! Şi aţi înotat goi în iazul domnului Stefansson!

Aria icni – îşi scosese din minte incidentul acela nefericit.

— Da, tata nu i-a *cerut voie* domnului Stefansson înainte. Slavă cerului că ai apărut tu şi i-ai explicat situaţia.

Familia lui Hallbjorn locuia la numai un kilometru şi jumătate de ei, şi când domnul Stefansson apăruse cu o puşcă, ameninţând să împuşte familia Montgomery, pusă pe ţopaială în iaz, în stil Solstiţiu, Aria îl chemase repede pe Hallbjorn în ajutor.

Hallbjorn scoase pliculeţul de ceai din cană.

— Mai ţii minte când tatăl tău a încercat să 1 convingă pe domnul Stefansson să participe cu el la ritualul de Solstiţiu?

— Of, Doamne, *da*. Aria se lovi cu palma pe frunte. Domnul Stefansson s-a uitat la el ca la un nebun. Tata a zis ceva de genul: Dar, domnule Stefansson, dumneavoastră credeţi în *huldufólk*! De ce nu puteţi crede şi In Solstiţiu?"

— Ia foarte în serios credinţa în *huldufólk*. Mai ştii altarul pe care 1-a construit pentru ei din pietre?

Aria chicoti. Domnul Stefansson era convins că spiriduşii islandezi locuiau în spatele casei lui.

— Striga la noi dacă ne apropiam de el prea mult, spuse Aria, zâmbindu-i apoi lui Hallbjorn.

Privirile li se întâlniră o clipă îndelungă, chipurile lor fiind înconjurate de aburii care ieşeau din cănile de ceai neatinse. Apoi Aria îşi coborî privirea în poală.

— Am plâns mult atunci când ai plecat în Norvegia.

— Ai fi putut să mă vizitezi la şcoală.

Hallbjorn o atinse pe mână.

— N-am ştiut dacă vrei să te vizitez.

În realitate, ea *vizitase* Norvegia cu Ella la câteva luni după plecarea lui Hallbjorn la şcoala cu internat, ba chiar trecuseră prin sătucul în care era şcoala respectivă. Ella o îndemnase pe Aria să întrebe de el la recepţia şcolii, dar ea fusese prea timidă şi fricoasă. Dacă Hallbjorn apărea în faţa ei cu o prietenă, coadă după el? Dacă îi râdea în faţă?

— Bineînţeles că voiam. Hallbjorn se apropie mai mult de ea. M-am gândit mult la tine cât am fost plecat.

Când Aria ridică ochii din nou, el o privea intens. Părea foarte natural să reia relaţia de unde o întrerupseseră.

Aria zâmbi în sinea ei. Crezuse că avea nevoie de o pauză ca să-l uite pe Ezra şi tragedia provocată de A., dar poate că, în realitate, ceea ce îi trebuia era o nouă idilă.

5
YOGA ÎN STIL SEXY

În dimineaţa de Crăciun, când toată lumea deschidea cadouri – sau, în cazul lui Byron, Meredith şi Mike, se zbenguiau în compania căprioarelor, în lenjerie intimă –, Hallbjorn îi pregăti Ariei la micul dejun clătite ecologice şi cârnaţi cu tofu. Apoi împodobi cactusul din camera de zi cu diverse obiecte roşii de prin casă – o mănuşă fără deget, o lingură de plastic, o panglică lungă pe care o găsise într-un sertar.

— De unde-ai ştiut că vreau brad? întrebă Aria, rămânând cu gura căscată.

Hallbjorn se mulţumi să zâmbească larg.

— Am avut eu o bănuială…

Pe urmă, Aria le trimise mesaje cu „Crăciun fericit!" lui Emily şi Spencer – Hanna era evreică –, iar ea şi Hallbjorn plecară pe South Street, în Philadelphia. Odată ajunşi acolo, ocoliră nămeţii uriaşi, deja pătaţi de pipi de câine. Aerul era rece şi proaspăt, iar pe afară nu se vedea nimeni, doar nişte amatori de jogging înrăiţi şi o mână de turişti cu aparate foto scumpe atârnate de gât. Singurele magazine deschise erau câteva sex-shopuri şi o farmacie Walgreens, care făcea deja reclamă că vinde podoabe cu Rudolf şi Moş Crăciun cu 50°/o reducere.

— Uite, magazinul ăsta vinde haine de cânepă! arătă Aria cu degetul spre un butic cu obloanele trase şi o vitrină decorată cu o frunză uriaşă de cânepă. E eco, nu?

— Câtă vreme nu sunt lucrate într-un atelier în care sunt condiţii grele de muncă. Hallbjorn strâmbă din gură. Trebuie să fii foarte atentă când vine vorba de materiale ecologice şi din cânepă.

Aria încuviinţă cu înţelepciune, de parcă ai fi ştiut asta dintotdeauna. Îşi petrecură toată

dimineaţa jucând varianta ecologică a jocului „Eu spionez”, arătând restaurantele vegetariene de pe South Street, nenumăratele lăzi pentru reciclare din oraş şi subliniind faptul că unele autobuze circulau pe bază de gaze naturale. Hallbjorn îi spusese că, nu demult, se dedicase salvării mediului înconjurător. Arăta atât de sexy şi sincer când vorbea despre emisiile de carbon, încât Aria simţi că vrea si ea să demonstreze cât de ecologică era şi atitudinea ei.

— Cum de-ai devenit atât de conştient de mediul înconjurător? îl întrebă când trecură pe lângă un magazin cu obiecte vechi, de colecţie, pe care ea îl aprecia foarte mult. Nu ţin minte să fi fost atât de pasionat când am fost eu în Islanda.

— Am început în Norvegia, dar am luat lucrurile în serios când am ajuns student la universitate, anul ăsta, recunoscu Hallbjorn. M-am înscris într-un grup de activişti care încerca să oprească o mare corporaţie să-şi arunce deşeurile în râul de lângă şcoală. Îl conducea o fată pe nume Anja. A organizat nişte proteste formidabile.

Pe faţa lui se instală o expresie nostalgică.

— Anja a fost… prietena ta? îl întrebă Aria, încercând să nu pară geloasă sau iscoditoare.

Hallbjorn ocoli un contor de parcare albastru, de care atârna o ghirlandă de Crăciun din plastic.

— Da. Dar acum o lună s-a mutat pe o barcă a organizaţiei Greenpeace, care atacă balenierele de pe coasta Japoniei. Am vrut să merg şi eu, însă mi-a spus că vrea să fie singură.

— Îmi pare rău, spuse Aria, când trecu pe lângă ei o maşină al cărei claxon reproducea melodia *Moş Crăciun vine în oraş*. Şi mie mi-a frânt cineva inima nu demult.

— Serios? Hallbjorn ridică o sprânceană. Ce s-a întâmplat?

Aria îi povesti câteva amănunte despre Ezra, dar omise faptul că-i fusese profesor.

— Am suferit mult când a plecat. Am crezut că n-o să-mi treacă niciodată. Dar probabil că are deja o nouă prietenă.

— Da, aşa cred şi eu despre Anja, rosti Hallbjorn, cu glas trist. Mi-a schimbat viaţa. M-a îndemnat la lucruri pe care nu am crezut că le voi face vreodată. Iar acum… *puf*! Îşi prinse bărbia în palmă şi suflă, imitând puful de păpădie risipit de vânt. Acum e cu un tip care, când nu salvează balene, se leagă cu lanţuri de copacii din junglă care urmează să fie dărâmaţi cu buldozerul.

Aria chicoti.

— Probabil că nu-i chiar aşa de grozav. Fac pariu că-şi udă sacul de dormit în fiecare noapte.

— Sau poate mănâncă pe ascuns maimuţele pe cale de dispariţie din junglă, adăugă Hallbjorn, pe acelaşi ton.

— Sau nici nu *reciclează*!

— Care să fie cusurul noii prietene a fostului tău prieten? Hallbjorn îşi mângâie bărbia. Că, în realitate, e bărbat?

Aria izbucni în râs.

— Poate că nu ştie să citească. Sau e păroasă şi are păr până şi pe fund!

— Serios, acum, zise Hallbjorn, privind-o adânc în ochi. Noi n-am avut astfel de probleme. Cu noi, totul a fost aşa de… simplu.

— Ştiu, zise Aria, cuprinsă brusc de timiditate. Ne-am potrivit atât de bine…

Dintr-odată, Hallbjorn îngheţă pe trotuar. Faţa lui, oricum palidă, se albi şi mai tare. Fugi după un colţ şi se ascunse pe o alee îngustă.

— Hallbjorn?

Aria îl urmă în pasajul strâmt. Mirosea a gunoaie putrede şi mucuri de ţigară. O grămadă de cauciucuri de bicicletă erau proptite de o clădire.

— Ce s-a întâmplat?

— *Sst*!

Hallbjorn îi puse o mână pe gură. Îşi plimbă iute ochii de la colţul străzii la semafor. O maşină de

poliţie traversă încet intersecţia. O femeie care plimba un dog german trecu pe lângă ei pe partea cealaltă a străzii.

Într-un sfârşit, Hallbjorn ieşi din pasaj în vârful picioarelor şi cercetă împrejurimile cu privirea. Îi revenise culoarea în obraji şi respira mai uşor.

— Ce-a fost asta? îl întrebă Aria, mergând după el.

— Am crezut că văd o persoană pe care o cunosc.

— O persoană… din Islanda? Sau o rudă de-a ta din New York?

— Nu contează.

Hallbjorn mai înaintă câţiva paşi pe South Street, apoi se opri din nou în loc. Aria se uită atent în jur, să vadă ce anume l-ar fi putut îngrozi. Cei doi bătrâni ieşiţi la plimbare? Veveriţa care pândea de după copacul sfrijit de lângă bordură?

El se furişă pe-o uşă deschisă. Aria îl urmă. Înăuntru era întuneric şi frig, iar mirosul de uleiuri volatile îi dădu Ariei ameţeli. O cascadă bolborosea, iar clopoţeii de vânt răsunară în vitrină. STUDIOUL DE YOGA LUNA DUBLĂ, scria pe un indicator de pe peretele îndepărtat. Pe toţi pereţii erau afişe cu indivizi mlădioşi în diverse poziţii. Nişte perechi de pantofi stăteau într-un dulap cu separeuri pătrate de pe partea stângă, iar câţiva oameni aşteptau calm să înceapă ora într-o cameră mare şi aerisită din partea dreaptă.

O fată cu fes de Moş Crăciun le zâmbi larg din spatele recepţiei.

— *Namaste*, rosti ea pe un ton Zen. Sărbători fericite! Aţi venit la ora pentru cupluri?

— Ăăă… da, răspunse Hallbjorn. Îi aruncă o privire Ariei. Vrei?

Aria îi aruncă şi ea o privire disperată. Nu discutaseră nimic despre yoga. Se răsuci şi îşi miji ochii pe fereastră. Ce-o fi crezut el că vede afară?

Atunci îşi dădu seama că fata cu fes de Moş Crăciun spusese „ora pentru cupluri”. Adică exerciţii sexy… cu Hallbjorn.

— Normal că vreau, îi răspunse, ducând mâna la buzunar şi punând douăzeci de dolari pe tejghea.

După ce se schimbară în treninguri curate din rezerva de haine a studioului, Aria şi Hallbjorn ieşiră din cabine. El arăta mult mai calm, dar ea îl atinse oricum pe braţ, întrebându-l:

— Te simţi bine? Te-ai purtat cam ciudat pe stradă.

— Da, răspunse el. Am fost doar puţin stresat. Yoga mă linişteşte întotdeauna.

Îşi luară două rogojini şi intrară în sala de exerciţii. Fata cu fes de Moş Crăciun de la recepţie stătea acum în faţa oglinzii din faţă. I se alătură un tip înalt, cu barbă de Isus, pleoape căzute şi pantaloni mulaţi din lycra, fără cămaşă, care se răsuci cu faţa la Aria, Hallbjorn şi celelalte două cupluri din sală.

— Mă bucur că sunteţi alături de noi astăzi. Este o oră pentru cupluri foarte specială, pentru că astăzi e Crăciunul. Întindeţi-vă pe jos. Inspiraţi şi expiraţi în acelaşi ritm. Simţiţi-vă ca unul.

Hallbjorn se lăsă pe rogojină. Aria se întinse şi ea în poziţia mortului, încercând să ignore faptul că rogojina mirosea a picioare nespălate. Îl privi pe furiş pe Hallbjorn. Pieptul lui se ridica şi cobora regulat.

— Exerciţiul acesta urmăreşte să ne legăm unii de alţii prin acceptare, unitate şi dragoste, explică frumos Căciuliţă-de-Moş-Crăciun, după ce făcură exerciţii de respiraţie câteva minute. Va conduce la cupluri mai deschise şi mai productive. Mai întâi, vom face un exerciţiu numit copacul dublu.

Le ceru celor trei cupluri din sală să stea unii lângă alţii şi să se prindă cu braţele de talie. Aria se supuse, aruncându-i lui Hallbjorn un zâmbet emoţionat. Simţi braţul lui puternic şi sigur susţinându-i spatele.

— Acum ridicaţi piciorul opus în poziţia copac, spuse Barbă-de-Isus, arătând demonstrativ poziţia cu Căciuliţă-de-Moş-Crăciun. Atingeţi cu palma liberă palma partenerului. Vedeţi? Se creează o legătură între voi.

Aria simţi că Hallbjorn îşi schimbă centrul de echilibru când îşi îndoi genunchiul şi-şi mută laba piciorului spre interiorul coapsei lui. Făcu şi ea la fel, apăsându-şi palma pe a lui. În loc să-şi lase mâna moale, aşa cum făceau instructorul şi celelalte două cupluri din cameră, Hallbjorn îşi împleti degetele cu ale ei şi i le strânse.

— *Peeerfect*, rosti Barbă-de-Isus, ţinând ochii închişi. Simţiţi energia. Simţiţi egalitatea dintre voi. Sunteţi doi copaci în natură, sprijiniţi unul pe celălalt.

— Seamănă cu ritualurile voastre de Solstiţiu, nu crezi? întrebă Hallbjorn.

Aria chicoti.

— La exerciţiul următor ne vor cere să alergăm în pielea goală pe South Street.

Hallbjorn ridică din sprânceană.

— Aş face-o, dacă ai vrea tu.

Aria se luptă din toate puterile să nu roşească.

— Următoarea mişcare e călăritul dublu. Căciuliţă-de-Moş-Crăciun îşi propti genunchiul îndoit de podea. Vă ajută, pe tine şi pe partenerul tău, să treceţi peste sensibilităţi şi nesiguranţă unul faţă de celălalt. Aşezaţi-vă pe rogojini. Desfaceţi picioarele în V, staţi faţă în faţă şi ţineţi-vă de mână. În felul acesta.

Instructorii exemplificară poziţia. Amândoi erau extrem de flexibili; îşi depărtară picioarele în două V-uri aproape perfecte. Se deplasară uşor în faţă, unul spre celălalt, apropiindu-se până când li se atinseră zonele inghinale.

Aria chicoti emoţionată. Hallbjorn îşi desfăcea deja picioarele. Aria îi urmă exemplul, apoi îl luă de mână. Încet, se traseră unul spre celălalt, aplecându-se înainte, astfel că feţele aproape că li

se atinseră. Aria îi surprinse privirea şi nu întoarse capul. Nu-l întoarse nici Hallbjorn pe al lui.

Ea îşi îndreptă coloana vertebrală, se lăsă puţin în faţă şi-i atinse buzele cu ale ei. Gura lui era caldă şi fermă şi avea gust de miere. Şi, pentru prima oară după luni de zile, Aria nu se mai gândi deloc la Ezra, Ali sau A.

6
TRAGEŢI SEMNALUL DE ALARMĂ!

— Mai ţii minte fotografia asta?

Aria ridică laptopul şi arătă spre o poză cu ea şi Hallbjorn pe marginea piscinei Lau- Kardal, una dintre cele mai mari din Reykjavik. Fulgii de zăpadă dansau în jurul lor, lipindu-se de pielea lor goală. În Islanda, bazinele publice neacoperite rămâneau deschise tot timpul, pentru că erau geotermale.

— Locul acela avea cel mai înfricoşător tobogan pe apă din lume!

— Ai fost o fricoasă. Hallbjorn o înghionti. Puştii ăia aşteptau în spatele tău, în frig, să te hotărăşti să-ţi dai drumul.

— Ştiu, ştiu.

Aria se strâmbă, amintindu-şi. Îi fusese prea frică să alunece pe toboganul imens, aşa că se răsucise şi coborâse de pe el pe scara de lemn.

Era seara de Crăciun şi ei doi se cuibăreau sub pături, în patul Ariei. Acesta era, în mod sigur, cel mai frumos Crăciun din viaţa Ariei. Hallbjorn săruta chiar mai bine decât îşi amintea ea şi de douăzeci de minute încoace o masa pe ceafă, făcând-o să tremure de plăcere. N-ar fi vrut să plece din cameră tot restul vieţii.

Aria afişă poza următoare şi izbucni în râs.

— Poneii!

Era o fotografie cu poneii islandezi ai lui Hallbjorn, Fylkir şi Fyra. Aria îl călărea pe Fylkir, cel mai scund, mai gras şi mai docil dintre cei doi, dar tot avea o privire îngrozită. Hallbjorn stătea lângă ea, pe Fyra, care avea culoarea scorţişoarei şi nişte nări uriaşe.

— M-ai pus să merg pe promontoriul acela abrupt când am călărit prima oară, îl certă ea pe

Hallbjorn. Mi-a venit să te omor. Amflost convinsă că vom cădea peste margine.

— Poneii islandezi au mersul sigur, protestă Hallbjorn.

— Ei, eu nu te-am crezut atunci. Aria se uită la imaginea ei mai tânără din poză. Nu mă mir că fratelui meu i-a fost frică de ei. Păreau aşa de mici şi nu-ţi inspirau deloc încredere.

Hallbjorn pufni în râs.

— Lui Mike i-a fost *frică* de caii islandezi?

Aria se lăsă mai jos sub pături. Aoleu! Asia era unul dintre cele mai mari secrete ale lui Mike.

— Aăă… uită ce-am spus.

— Cine-i ăsta?

Hallbjorn derulă până la poza următoare de pe iPad. Fotografiile nu erau într-o ordine anume, iar următoarea era cu Noel Kahn la una dintre petrecerile date de Ali în clasa a şaptea. Aria îl fotografiase pe ascuns, privind de după un colţ şi apăsând pe buton doar când fusese sigură că Noel nu se uita în direcţia ei. Ali o tachinase fără milă când aflase că îl pândise cu aparatul foto.

— Unul care mi-a plăcut înainte de a pleca în Islanda, răspunse ea cu dezinvoltură.

— Cred că mi-ai mai povestit despre el. Hallbjorn examină îndelung imaginea lui Noel. Ţi 1-a furat Alison, nu?

— N-a fost niciodată al meu, ca să mi-l fure. Aria studie atent poza lui Noel. Purta tricoul lui norocos, cel cu sigla Nike şi Universitatea din Pennsylvania – tipic. Pe lângă asta, toţi băieţii se dădeau la Alison. Totuşi, ştiu că a fost o răutate din partea ei să meargă la întâlnire cu el. Ştia că-l plac.

Mai rău, Ali ieşise cu Noel o singură dată înainte de a-i da papucii. Îi lăsase Ariei impresia că o făcuse numai ca să demonstreze că putea pune mâna pe orice băiat voia – sau pe orice băiat pe care-l voia Aria.

Hallbjorn se propti în cot.

— A fost un idiot că a ratat ocazia să iasă cu tine. Eşti uimitoare! Am ţinut mult la Anja, dar nu te-am uitat niciodată. Ai fost prima mea dragoste.

— Dragoste? rosti Aria piţigăiat, simţind cuvântul aproape palpabil în aer.

Două pete roz apărură brusc pe obrajii lui Hallbjorn.

— Da, *dragoste*.

Pe neaşteptate, o rămurică trosni la fereastră, apoi se auzi un hohot de râs. Aria se lăsă să alunece din pat şi dădu la o parte draperiile. Cerul nopţii era înceţoşat. Peste zăpadă lucea un strat subţire de gheaţă. În jurul casei se înşirau urme proaspete de bocanci care duceau direct la intrarea din spate.

— Dumnezeule! Aria se depărtă de fereastră. Cred că e cineva afară!

Cobori scările în fugă, cu Hallbjorn în spatele ei. Când ajunseră în hol, se auzi un zdrăngănit în spate, ca şi când cineva ar fi dărâmat pubelele metalice. Aria îl prinse pe Hallbjorn de braţ şi-l strânse.

— Nu-i nimic. Hallbjorn o trase mai aproape de el. Probabil, doar un animal.

— *Nu* e un animal. Ariei îi bătea inima atât de repede, că o luă ameţeala. Mă urmăreşte cineva. Încearcă să intre în casă.

— De ce spui asta?

— M-a hărţuit cineva luni de zile, ai uitat?

Îi povestise despre tragedia cu A. Din acea după-amiază.

— Nu, dar n-ai zis că tipa care te hărţuia e moartă? Hallbjorn merse în vârful picioarelor spre terasa din spate. E un animal. Îl sperii eu până pleacă.

— Nu ieşi afară! Chem poliţia, spuse Aria, ridicând receptorul din hol.

Lui Hallbjorn i se scursese tot sângele din obraji. Se întinse după receptor, trântindu-l înapoi în furcă.

— Nu! Nu chema poliţia!

Aria se dădu înapoi, şocată.

— Hei! Ce-i cu tine?

În prima secundă, Hallbjorn păru că vrea să spună că nu e nimic în neregulă cu el, dar pe urmă umerii i se lăsară şi se pleoşti cu totul.

— Îmi pare foarte rău. N-am vrut să-ţi spun. Mă caută poliţia în Islanda. Mă tem să nu ştie de mine şi poliţia de-aici. De-asta mă ascund şi evit maşinile de poliţie. S-ar putea să mă urmărească.

Aria avu o senzaţie de greaţă.

— Ce-ai făcut?

— Am condus un protest împotriva distrugerii unui sanctuar local de papagali de mare, lângă Reykjavik. Te-am dus cândva acolo.

— Îmi aduc aminte, vorbi Aria încet. Acolo îşi scoteau puii papagalii de mare.

Se îndrăgostise de pui imediat ce-i văzuse si-şi dorise cu disperare să fure unul şi să-l ducă acasă, pe post de animal de companie.

Hallbjorn înălţă capul şi-o privi jalnic:

— Aveau de gând să-l dărâme şi să construiască un mall. Să strămute toţi papagalii de mare. Aşa că am protestat şi am fost arestat, însă am creat o diversiune şi am evadat din arest. Poliţia m-a căutat zile la rând. M-am ascuns la un prieten, dar mi-am dai seama că trebuie să plec din ţară. M-am dus cu vaporul în Norvegia şi de-acolo am luat avionul până aici. Paşaportul meu nu era dat în urmărire la frontieră în Norvegia pentru că nimeni nu ştia că trebuie să mă caute peste graniţă.

Aria clipi des, încercând parcă să asimileze noutăţile.

— Deci… n-ai venit în State să-ţi vezi familia?

Hallbjorn îşi scutură părul blond.

— Am nişte prieteni la New York care au spus că pot sta la ei. Dar, când avionul a fost deviat la Philadelphia, m-am gândit la tine. O luă de mâini. Îmi pare rău că nu ţi-am spus imediat – m-am temut că vei crede lucruri rele despre mine. Eram

disperat. Nu mă puteam întoarce în Islanda. M-ar fi aruncat în închisoare. Nu mă poţi ierta?

Aria îşi retrase mâinile şi apoi şi le împreună în poală. Nu-i plăcea că Hallbjom o minţise – atâţia oameni o înşelaseră în ultima vreme… Totuşi, i-ar fi dat drumul în casă dacă ar fi ştiut că-l caută poliţia? Avusese suficient de lucru cu poliţia în ultima vreme ca să-i ajungă pentru toată viaţa.

Ridică privirea.

— Ai fost închis numai pentru că ai protejat nişte papagali de mare?

În ţara ei, probabil că s-ar fi ales numai cu o palmă peste mână şi supraveghere. Grupurile ecologice ca PETA şi Greenpeace l-ar pune pe toate afişele lor.

— Islanda e foarte strictă, insistă el. A protesta şi a fugi de la poliţie e acelaşi lucru cu a comite o crimă. Pe chipul lui Hallbjorn se putea citi regretul, iar el îşi acoperi faţa cu mâinile. Nu ştiu ce-o să mă fac.

Aria veni lângă el şi-l cuprinse pe după umeri.

— N-ai făcut decât să încerci să salvezi papagalii de mare – şi eu aş fi protestat împotriva distrugerii sanctuarului lor. Poate că reuşeşti să rămâi în State o vreme. Să obţii viză de student şi să mergi la universitate aici.

Imediat ce-i ieşiră cuvintele pe gură, Aria începu să facă planuri în minte. Poate că Hallbjorn ar reuşi să meargă la Hollis sau la Colegiul de artă Moore din Philly; ea l-ar vizita la sfârşit de săptămână; ar putea merge cu maşina la New York, ca să-i arate obiectivele turistice, aşa cum i le arătase şi el pe cele din Reykjavik. Ar fi minunat să aibă cu cine sta de vorbă la întâlnirile de sâmbăta, ar avea din nou legături cu Islanda.

Dar Hallbjorn clătină din cap.

— *Nu pot* sta aici. Viza mea de turist expiră peste o săptămână. Aici nu pot rămâne decât dacă mă ascund şi nu sunt sigur că vreau să fac asta.

— Trebuie să mai existe o cale.

Aria se propti cu spatele de tăblia patului şi căzu pe gânduri. Privirea îi sărea de la un obiect la altul din cameră, de la grămada de haine de spălat de pe podea la ochiul lui Dumnezeu în formă de diamant, atârnat de oglindă, şi la rama goală de pe birou. Cu puţină vreme în urmă, în ea stătuse fotografia cu Byron şi Ella în ziua nunţii lor, îmbrăţişaţi afectuos sub coroane de copaci. În copilăria ei, Aria se uita la fotografia aceea ore întregi, zicându-şi că părinţii ei sunt cei mai romantici oameni de pe planetă.

Ideea îi veni ca o lovitură de trăsnet. Se îndreptă de spate.

— Hallbjorn, dacă ne căsătorim?

El pufni în râs.

— Poftim?

— Vorbesc foarte serios. Dacă ne-am căsători, viza ţi-ar fi prelungită pe termen nedeterminat. Ai putea merge la facultate aici. Ţi-ai găsi o slujbă. Şi, până la urmă, după ce ar trece destul timp şi ţi-am angaja un avocat bun, am rezolva cumva şi cu poliţia islandeză şi te-ai putea întoarce acolo să-ţi vizitezi familia.

Hallbjorn îşi trecu limba peste dinţi.

— E legal să ne căsătorim aici?

— Cred că vârsta legală e şaisprezece ani. Şaptesprezece? Aria scutură din umeri. Chiar dacă ne va trebui consimţământul părinţilor, aş putea falsifica semnătura mamei. Sunt sigură că nu verifică nimeni, câtă vreme plătim taxele. Îl prinse pe Hallbjorn de mâini, simţind cum inima i-o ia brusc la goană. Ţi se rezolvă toate problemele. Şi n-ar fi amuzant să fim soţ şi soţie? Am putea merge la Atlantic City! Stăm acolo un weekend şi ne căsătorim într-una din micile capele din cazinouri! Am nişte bani puşi deoparte – putem să stăm la un hotel nemaipomenit şi să comandăm mâncare în cameră. Bem şampanie şi jucăm blackjack. Am trăi la maximum.

Hallbjorn nu părea convins.

— Vorbim despre căsătorie. E un angajament serios. Eşti sigură că asta vrei să faci?

Aria îşi vârî picioarele sub şezut. Era adevărat că uneori se arunca nesăbuit în situaţii pe care nu le cerceta amănunţit – de exemplu, idila ei cu Ezra. Dar acum era cu totul altceva. Se distrau aşa de bine împreună, aveau atâtea în comun şi puteau sta de vorbă ore întregi. De ce altceva mai era nevoie într-o căsătorie? Uită-te la Byron şi Meredith: ei despre ce *naiba* puteau să vorbească? Căsătoria ei cu Hallbjorn probabil că avea să dureze mai mult decât a lor.

Şi nu doar Hallbjorn avea să beneficieze de pe urma ei. Aria avea senzaţia că va face minuni şi în viaţa ei. Dacă îl lua de soţ pe Hallbjorn el nu avea s-o părăsească niciodată, cum făcuseră atâţia alţii. Ar fi colacul el de salvare pe o mare furtunoasă. Ar şti cum să facă pentru ca mariajul ei să meargă bine, procedând exact invers decât o făcuseră părinţii ei.

— Sigur că asta vreau să fac, se hotărî ea. Dar tu? Vrei să zici că n-ai vrea să te însori cu mine?

Expresia feţei lui Hallbjorn se înmuie. Se aplecă înainte şi-şi trase un scaun în faţa Ariei.

— Te iubesc *cu adevărat*. Dar tu faci un sacrificiu imens numai ca eu să nu trebuiască să mă întorc în Islanda.

— Nu e un sacrificiu. Aria era tot mai convinsă, cu fiecare cuvânt pe care îl rostea. Cred în lucrul ăsta din toată inima. Îţi jur!

Îl privi în ochi, încercând să-i transmită tot ce simţea şi îşi dorea. La rândul lui, Hallbjorn o fixă cu ochii lui albaştri, ca de gheaţă, larg deschişi. Într-un târziu, faţa i se destinse într-un surâs blând.

—Hai s-o facem! Se lăsă în genunchi. Aria Montgomery, vrei să te măriţi cu mine?

—Da! exclamă Aria, căzându-i în braţe. Atlantic City, venim!

7

PETRECERE DE STAR ROCK

— Bine aţi venit! le ură un hamal Ariei şi lui Hallbjorn a doua zi după-amiază, când intrară pe uşa turnantă de la Borgata Hotel Casino & Spa din Atlantic City. Sejur plăcut!

— Mulţumim, ciripi Aria, trăgând după ea valiza pe roţi.

Ea şi Hallbjorn tocmai suportaseră o călătorie foarte lungă până în Atlantic City – el insistase să aştepte şase ore în staţia de autobuz îngheţată, după singurul autobuz care circula cu gaze naturale.

Dar acum nu mai avea importanţă. Aria cercetă holul şi i se opri inima în loc. Era un spaţiu imens din marmură şi sticlă, în care mirosea a parfum scump şi friptură de la restaurantul aflat puţin mai jos, pe coridor. Pe sub o arcadă, automatele de joc se întindeau cât vedeai cu ochii. Toate zumzăiau de parcă erau un roi de albine uriaş. Două bătrânele stăteau în faţa lor, trăgând de mânere ca nişte roboţi. De la masa de blackjack răsună un chiot şi crupierul învârti ruleta. Totul sclipea şi, dintr-odată, pe Aria o copleşi din nou gândul la ceea ce urma să facă ei doi. Se *căsătoreau*!

— Rezervare pe numele Montgomery, îi spuse ea femeii de la recepţie, cu părul negru strâns în stil franţuzesc, care avea prins de jachetă un ecuson pe care scria MAUREEN, ASOCIAT REZERVĂRI.

— Desigur. Maureen atinse tastele cu unghiile ei lungi. Aha, v-am găsit. Camera 908. Apartamentul are vedere spre ocean. În preţ e inclusă o masă din partea hotelului la restaurantul Wolfgang Puck şi două bilete la spectacolul de diseară.

Aria plăti camera cu bani lichizi, primiţi pe două eseuri pe care le scrisese nu demult despre experienţa ei cu Mona-A. Se simţise cam prost că profitase de situaţie, dar acum era bucuroasă că avea banii, cea mai mare sumă fiindu-i necesară

pentru autorizaţia de căsătorie şi taxele pentru viza permanentă a lui Hallbjorn.

Un alt hamal, care părea echivalentul uman al lui Hopa Mitică, le puse bagajele într-un cărucior şi le făcu semn să-l urmeze la lifturi. Când uşile se închiseră în spatele lor, Aria îi aruncă un zâmbet.

— Nu vă supăraţi, ştiţi vreo capelă în zonă unde se oficiază căsătorii?

Hopa Mitică ridică din sprâncene.

— Da. Dacă vreţi, vorbesc cu administratorul nostru să facă aranjamentele.

Aria şi Hallbjorn schimbară zâmbete.

— Ar fi grozav, spuse Hallbjorn. Poate pentru mâine-seară?

— Desigur. Hopa Mitică zâmbi şi el şi se trase de gulerul care părea prea strâns. Vă putem chema şi o limuzină, ca să vă ia şi să vă ducă acolo.

— Nu o limuzină, interveni Hallbjorn repede. O bicicletă pentru două persoane.

Aria nu era de acord – cu bicicleta pe zăpadă? Dar Hopa Mitică nici măcar nu clipi.

— Nicio problemă. E destul să mă uit la voi, porumbeilor, şi-mi dau imediat seama că veţi fi foarte, foarte fericiţi împreună.

Aria luă mâna lui Hallbjorn şi-o strânse uşor.

Uşile liftului se deschiseră cu un *ding*! Hopa Mitică le cără bagajele pe coridor şi descuie camera 908, a cărei uşă părea ascunsă într-un colţ. Era un dormitor enorm, cu vedere spre Oceanul Atlantic. Pe masa de sticlă din colţ, lângă un coş cu pungi de chipsuri şi dulciuri, se afla o sticlă de şampanie la gheaţă. Pe perete era montat un ecran uriaş de televizor. Patul imens era plin de perne, iar în baie cada era mai mare decât jacuzzi-ul din casa lui Spencer.

— E *formidabil*, murmură Aria.

— Mă bucur că vă place. Spuneţi-ne dacă vă mai putem oferi ceva.

Hopa Mitică lăsă bagajele pe un suport mic de la piciorul patului. Aria îi dădu o bancnotă de zece

dolari, el se înclină scurt şi ieşi din cameră.

Apoi Aria se întoarse spre Hallbjorn şi ţopăi încântată în vârful picioarelor.

— Ne căsătorim mâine! chiţăi ea.

— Da. Hallbjorn merse la ea şi-o prinse de mâini. Vei fi doamna Gunterson.

— Doamna *Montgomery*-Gunterson, îl corectă ea, apoi făcu ochii mari. Trebuie să-mi găsesc o rochie! Grăbită să împacheteze, uitase să-şi pună una în bagaj. Şi flori! Dar cu tortul ce ne facem?

— Am putea comanda unul la restaurant, sugeră Hallbjorn. Să ni-l aducă aici, prin room service.

— Fac pariu că room service-ul e cam scump. Aria aruncă o privire pe fereastră. Cred că am văzut un minimarket Wawa pe drum încoace. Probabil că vând diverse prăjituri şi deserturi acolo.

— Eu mănânc întotdeauna prăjituri ecologice fără gluten, poate găsim aşa ceva, îi răspunse el.

Aria îşi strânse buzele. Prăjiturile ecologice fără gluten, în loc de tortul de nuntă făcut cu grăsime, unt şi gluten, o cam întristau. Nu că şi-ar fi imaginat prea des cum va fi nunta ei, dar îşi închipuise întotdeauna că va avea un tort cu trei etaje şi două figurine în vârf. Numai că, în loc de mire şi mireasă, ea se gândea la un cal şi un porc. Sau doi cosmonauţi din Lego. Sau un cuţit şi o furculiţă.

Se aşeză pe marginea patului şi răsfoi pliantul din cameră, ca să verifice dacă hotelul avea un centru de înfrumuseţare. Ar fi frumos să se coafeze pentru nuntă, nu că ar fi avut bani şi pentru asta.

Hallbjorn o trase pe pat, care era moale şi confortabil, exact cum şi-l imaginase ea. Se sărutară îndelung, pe fondul valurilor tumultuoase.

— O să fac o grămadă de poze, murmură Aria, în timp ce Hallbjorn o răsuci pe spate. O să le atârn peste tot în dormitorul meu, ca să-mi amintesc de weekendul ăsta toată viaţa.

Hallbjorn chicoti.

— Dormitorul *tău*? Nu va fi al nostru, odată ce ne căsătorim? Sau te aştepţi să locuiesc în altă parte?

Aria se încruntă. Nu se prea gândise cum se vor aranja lucrurile *după* ce se vor căsători. Va trebui să le zică părinţilor? Va da de necaz? Totuşi, ce-ar putea ei să-i spună? Byron şi Ella renunţaseră la facultate în ultimul an; până la urmă, părinţii lor se împăcaseră cu ideea. Dar ce va zice Mike? Şi dacă află cineva de la şcoală? Cei de-acolo nu vor înţelege niciodată. Nu că Ariei i-ar fi păsat de ceea ce credeau alţii despre ea, normal că nu-i păsa, dar bârfele şoptite pe la spatele ei se cam învecheau.

— Hai să lăsăm grija locuinţei pe mai târziu, propuse Aria, nesigură pe ea. Avem timp berechet să ne gândim la asta.

— Cum zici tu.

Hallbjorn se aplecă în faţă şi o sărută pe frunte. Aria îşi întinse bărbia ca să li se întâlnească buzele. Se sărutară îndelung, scufundându-se în mormanul de perne şi – *hocus-pocus!* – grijile dispărură. Era vorba despre ei, nu despre familiile lor sau despre locuitorii din Rosewood Day.

Hallbjorn îi trase tricoul peste cap şi ea i-l scoase pe-al lui, gemând uşor de plăcere când li se atinseră corpurile goale. Ea se rostogoli pe-o parte şi, din greşeală, se lăsă pe telecomandă. Televizorul porni, cu sonorul dat la maximum.

Aria ridică ochii. Era canalul intern al hotelului, care făcea reclamă la restaurantele, cazinourile şi opţiunile de programe valabile contra unei plăţi anticipate.

— Acum, la hotelul Borgata, Biedermeister şi Bitschi vă vor aprinde minţile! anunţa o voce entuziastă.

Urmă o frază muzicală din anii optzeci, cântată la chitară, ca un miorlăit de felină, şi doi magicieni urcară pe scenă. Îşi fluturară capele precum toreadorii. Panterele scoaseră nişte răgete şi mulţimea rămase cu gura căscată.

Aria râse înfundat.

— Crezi că biletele noastre sunt pentru spectacolul *ăsta*?

— Sper că nu, spus Hallbjorn, întrerupând sărutul, ca să arunce ochii la ecran.

Un chicotit slab se auzi brusc dincolo de uşă. Aria apăsă pe butonul MUT de pe telecomandă.

— Ai auzit?

— Ce?

Hallbjorn înălţă capul. Alt chicotit pluti prin orificiul de aerisire.

— *Asta*.

Ariei i se ridică părul pe ceafă.

— Râde cineva, atât. Hallbjorn o masă pe umeri. Eşti paranoică.

— Nu e *doar* atât.

Aria se ridică şi trecu furiş pe lângă baie, în timp ce chicotitul se intensifica. Părea că persoana stătea la uşa lor şi voia să intre. Îşi puse un halat, inspiră adânc şi deschise brusc uşa.

Coridorul era gol. Toate uşile erau închise; o tavă cu două pahare de vin roşu aproape goale aştepta să fie luată de pe covor, în faţa camerei cu numărul 910.

Aria se sprijini cu toată greutatea de tocul uşii şi se frecă la tâmple, întrebându-se dacă nu cumva Hallbjorn avea dreptate. Poate că era paranoică. Poate că auzea zgomote pe care nu le făcea nimeni.

8
CIRC PORNO CU PANTERE

— Încă un pahar de şampanie? îi întrebă chelneriţa – în rochie de mărgele, mulată, şi cu pălărie cu pene – pe Aria şi Hallbjorn, aflaţi în holul hotelului, mai târziu, în aceeaşi zi.

— Nu m-ar deranja.

Aria îi întinse paharul. Chelneriţa aruncă două-trei căpşuni în lichidul care începu să facă spumă.

Aria sorbi şi închise ochii, simţindu-se brusc profund relaxată. Avusese o zi splendidă. Zăcuseră în pat ore întregi, apoi luaseră o cină delicioasă, romantică şi gratuită la restaurantul Wolfgang Puck. La sfârşit, Aria intrase într-un magazin de îmbrăcăminte retro de pe aceeaşi stradă cu hotelul, care mai era încă deschis. Găsise o rochiţă roşie adorabilă, cu buline, pe care voia s-o poarte diseară, şi una albă superbă, lungă până peste genunchi, cu dantelă în jurul gâtului şi năsturei în formă de perle, cusuţi pe toată lungimea spatelui, pentru a doua zi, la nuntă. Era puţin descusută pe linia umărului, dar nu era ceva ce nu se putea rezolva cu ac şi aţă. Cu puţin noroc, o putea vopsi în nuanţa aprinsă a lămâii verzi, ca s-o poarte şi la balul de absolvire.

Iar acum, ea şi Hallbjorn aşteptau în faţa teatrului ca să vadă spectacolul cu pantere argintii susţinut de Biedermeister şi Bitschi – acesta era, într-adevăr, un spectacol gratuit, de fapt inclus în preţul şederii la hotel. Invitaţii, un adevărat furnicar, majoritatea lor în vârstă, aşteptau şi ei în faţa teatrului. Dintr-odată, uşile se deschiseră şi cei care aveau bilete năvăliră înăuntru.

Aria rămase pe loc, având grijă să nu-şi verse şampania.

— Mergem?

Hallbjom aruncă o privire la afişul spectacolului, pus pe un şevalet chiar în faţa uşilor duble. Magicienii, ale căror feţe întinse, asemănătoare cu nişte boturi de pisici, arătau ca şi cum ar fi suferit nenumărate operaţii estetice, erau tunşi la fel, scurt în părţi şi lung în spate, şi se holbau în lentila camerei de filmat. Panterele argintii stăteau lângă ei ea nişte căţeluşi cuminţi – numai că îşi arătau colţii enormi şi ascuţiţi.

— Nu pare un spectacol pe placul meu, şopti Hallbjorn tulburat. Indivizii ăia arată ca nişte

cretini. Ţi-am povestit că am fost traumatizat de un magician în copilărie? Era un clovn care venise la aniversarea de opt ani a prietenului meu, Krisjan. Avea un râs înspăimântător.

— Normal că te-ai speriat de el – era un clovn. Aria îl lovi în joacă. Nici eu nu mă dau în vânt după spectacole de magie, dar ăsta e gratuit. Ar trebui să profităm de tot ce ni se oferă suplimentar, nu crezi? Îl luă de mână. Pe lângă asta, peste zece ani, vom avea ce povesti despre ce am făcut noi cu o zi înainte de nuntă.

Hallbjom ridică din umeri şi-şi bău ultimele picături de şampanie. Intrară amândoi în teatru – covor cu model psihedelic, scaune de velur ocupate aproape toate şi portrete ale celebrităţilor care îl vizitaseră, multe nume din zona muzicii country, de care Aria auzise vag, actori de comedie ca Jerry Seinfeld şi vreo doisprezece inşi de la Cirque du Soleil. Luminile se micşorară chiar în clipa când ei doi se aşezară pe scaunele de la interval.

— Sven Biedermeister e atât de frumos! rosti afectată o blondă durdulie de pe rândul din faţa lor, care semăna leit cu bibliotecara de la Rosewood Day.

— Eu mă dau în vânt după Josef Bitschi, zise cu voce gâtuită de emoţie prietena ei, o femeie căruntă, cu ruj pe dinţi. Îmi vine să-l smotocesc şi să-l pup tot!

Aria şi Hallbjorn îşi traseră coate şi încercară să nu râdă. În clipa următoare, cortina argintie se dădu la o parte. Un şir de dansatoare cu pălării din pene, maiouri sumare şi pantofi lucioşi, cu tocuri înalte, apărură pe scenă zâmbind cu gura până la urechi. Executară un dans sexy pe aceeaşi muzică în stilul anilor optzeci din reclama de după-amiază şi toată lumea chiui. Aria se uită la Hallbjorn, ridică din umeri şi aplaudă şi ea.

Începură să se ridice vârtejuri de ceaţă. Răsunară bătăi de timpan. Apoi, două pantere

argintii păşiră maiestuos pe scenă. Le călăreau Biedermeister şi Bitschi, fluturând din braţe ca nişte cowboy. Puseseră şi şei pe pantere, de parcă ar fi fost ponei.

Publicul se dezlănţui. Doamnele din faţa Ariei şi a lui Hallbjorn mai aveau puţin şi leşinau. Magicienii coborâră de pe pantere şi făcură o plecăciune.

— Salut! bubui cel brunet, cu accent în stil Arnold Schwarzenegger. Sunteţi gata să vă entuziasmaţi?

— Da! răspunse publicul.

Aria vru să schimbe o privire cu Hallbjom, dar el rămase cu ochii la magicieni.

Dansatoarele mişcară iar din picioare şi începu spectacolul. Biedermeister şi Bitschi îşi rotiră capele şi făcură panterele să dispară. Când fluturară o dată din mână, una dintre dansatoare începu să leviteze. Cei doi îşi vârâră capetele în gurile panterelor şi convinseră animalele să scoată nişte răgete puternice, parcă din străfundurile lor. După aceea, se aprinseră luminile şi magicienii se aşezară pe taburete şi fluierară după feline. Doi îngrijitori le deplasară cu ajutorul unor lese lungi de metal. Panterele se aşezară docile lângă magicieni, de parcă erau nişte pisoiaşi de la adăpostul de animale.

— I-am salvat pe Arabelle şi Thor din ghearele braconierilor din Africa, rosti Biedermeister – sau Bitschi? Aria nu-i putea deosebi – pe un ton care anunţa că urmează o poveste. A fost o misiune deosebit de grea, dar am ştiut că a le salva de la o soartă cruntă era o faptă dreaptă.

În spatele magicienilor coborî un ecran cu imaginea unui elicopter aterizând în regiunea africană Serengeti. Următoarea fotografic din diaporamă prezenta un grup de oameni alergând prin junglă ca trupele de comando, probabil pentru a captura felinele. Apoi se derulară imagini cu panterele argintii în sălbăticie, cu habitatul lor şi

cu o piele de panteră atârnând într-o piaţă africană. Mulţimea huidui.

— Erau pui când le-am salvat, vorbi celălalt magician, mângâind una dintre feline pe botul ca de alabastru. Le-am hrănit ca să crească sănătoase. Le-am crescut ca pe copiii noştri.

În imaginile următoare apărură Biedermeister şi Bitschi cu puii de pantere în braţe, ţopăind într-o curte, întâlnind un retriever şi jucându-se cu un copil cu înfăţişare nepăsătoare.

— *Ooo!* ţipă publicul.

Femeile din faţa Ariei se şterseră la ochi. Magicienii o ţinură înainte cu dragostea lor neţărmurită pentru pantere, apoi reveniră la spectacol. O închiseră pe o dansatoare într-o ladă, înfipseră cuţite false într-un voluntar din public şi încurajară o panteră să dispară printr-un cerc de foc. Animalul reapăru într-o vitrină de sticlă, pe intervalul care ducea în public. O fată se întinse să îmbrăţişeze animalul, dar unul dintre îngrijitori interveni, sărind în faţă.

Când unul dintre magicieni convinse o panteră să se ridice pe labele din spate şi să danseze cu el, Aria începu să aplaude – era drăguţ. Hallbjorn îi trase un picior. Când se uită la el, văzu că se holbează la ea îngrozit.

— Ce-i? şopti ea.

Hallbjorn se holba mai departe. Aria se lăsă în scaun. Oare de ce era el aşa de morocănos?

După încă jumătate de oră de fraze muzicale din anii optzeci la chitară şi alte gemete din public, Biedermeister şi Bitschi dispărură intr-un nor de fum. Publicul o luă razna. Hallbjorn o apucă pe Aria de mână şi o trase după el, înainte ca magicienii să reapară pe scenă, chemaţi la rampă. Ieşi atât de repede din teatru, că ea de-abia se putu ţine după el. În foaier, Hallbjorn se uită lung la afişul cu magicieni, apoi trase un picior suportului.

— Asta pentru ce-a fost? ţipă Aria.

— Cum poţi să mai şi întrebi? Hallbjorn avea o privire sălbatică. N-a fost ăsta cel mai dezgustător spectacol din viaţa ta? Indivizii; ăia trebuie arestaţi pentru cruzime faţă de animale!

Aria aruncă un ochi spre uşa închisă a teatrului. Mulţimea încă ovaţiona.

— Ai avut impresia că se poartă urât cu panterele? Dar cum rămâne cu povestea salvării lor din Africa? Braconierii aveau de gând să le transforme în covoare! Biedermeister şi Bitschi le-au hrănit cu biberonul şi le-au lăsat să doarmă în paturile lor!

Hallbjorn pufni cu dispreţ.

— Nu le-au salvat – le-au smuls din habitatul lor natural. Şi pentru ce? Ca să le ţină în lanţ ziua întreagă? Să le oblige să meargă în două picioare? Le-au călărit pe scenă ca pe cai! Ce s-a ales de demnitatea lor?

— De ce eşti atât de sigur că panterele sunt ţinute în lanţuri ziua întreagă?

— Am eu o bănuială, se răsti Hallbjorn. Am dat spectacolului o şansă – am crezut că vor fi blânzi şi compătimitori cu animalele. Dar a fost dezgustător. Fac pariu pe câţi bani vrei tu că panterele alea trăiesc în cuşti strâmte, dorm în propriul rahat şi nu au ocazia să se plimbe în libertate. Oamenii nu ar trebui să-i aplaude pe magicieni. Ar trebui să-i împuşte.

Aria se dădu înapoi. Dar, înainte de a apuca să protesteze, uşile teatrului se deschiseră şi mulţimea începu să se reverse în stradă. Aria îl trase pe Hallbjorn din calea şuvoiului, de teamă că va spune cuiva care tocmai se distrase foarte bine că magicienii nu erau cu nimic mai buni decât Michael Vick[1].

— Nu mi-am dat seama că erau tratate atât de rău, şopti ea. Dacă e adevărat, îmi pare rău că te-am târât aici. E foarte nasol.

— Dar *este* foarte nasol! Hallbjorn se lovi cu pumnul în podul palmei. Trebuie să putem face

ceva. Nu pot sta cu mâinile în sân, lăsând să se întâmple un asemenea lucru.

Aria îl privi îngrijorată.

— Nici eu, dar hai să ne relaxăm în noaptea asta, vrei? Să ne distrăm puţin. Se aplecă în faţă şi îşi lipi buzele de ale lui. Îl simţi cum se înmoaie. Nu mi-ai zis tu că eşti maestru la ruletă? Fac pariu că pot câştiga mai mulţi bani ca tine.

Hallbjorn căzu pe gânduri. Aruncă priviri încruntate spre oamenii care părăseau teatrul, apoi spre posterul cu Biedermeister şi Bitschi, după care inspiră adânc, o luă de mână si zâmbi.

— S-a făcut, îi spuse şi-o conduse la cazinou.

9
CÂŞTIGĂTOR!

După câteva ore, Aria şi Hallbjorn stăteau la ruletă, urmărind cum aceasta se învârteşte. Aerul era greu de fum de ţigară, şi creierul Ariei era terci din cauza nenumăratelor automate care bâzâiau toate în acelaşi timp.

— Îţi spun eu, numărul şaptesprezece aduce ghinion, murmură ea când bila căzu în fanta cu dublu zero şi crupierul adună jetoanele tuturor. N-am câştigat niciodată. Poate ar trebui să pariem pe alt număr.

— Dar şaptesprezece e norocos, susţinu Hallbjorn. Ziua mea e pe şaptesprezece august. Familia mea locuieşte la numărul şaptesprezece, pe Bergstadastraeti. Şi cafeneaua în care ne-am cunoscut? Era la numărul două sute şaptesprezece, Laugavegur. Cred că e un semn. Amestecă jetoanele rămase din grămada lui. Încă un pariu pe şaptesprezece? Te rog!

Aria strânse din buze, cu ochii la postavul verde scămoşat de pe masă. Cum sala respectivă nu avea deloc ferestre, nu ştia cât era ceasul, dar ea şi Hallbjorn făcuseră turul pe la blackjack, pocher şi barbut, câştigând câte ceva, dar mai mult pierzând.

Se distraseră pe cinste – Aria se temuse că Hallbjorn va obiecta la jocuri, spunând că erau o risipă sau că jetoanele erau făcute din materiale nebiodegradabile, dar se lăsase la fel de prins de ele precum Aria, folosindu-şi propriile economii ca să joace la masă. Dar rămăseseră cu o sută de dolari – bani pe care nu-şi permiteau să-i piardă.

— Vorbesc serios, trebuie să ne oprim. Avem nevoie de bani pentru autorizaţia de căsătorie şi viza ta. Aria căută din nou din priviri un ceas de perete, înainte de a-şi aminti că nu exista niciunul. Pe lângă asta, se face târziu.

— Dar am o presimţire bună. Hallbjorn adună în palmă jetoanele rămase. Încă o dată, pe şaptesprezece. Şi, dacă nu câştig, găsesc eu o metodă să recuperez banii. Mă angajez la spălat de vase.

Parie din nou toate jetoanele rămase – în valoare de două sute de dolari – pe numărul şaptesprezece. Aria închise ochii, incapabilă să urmărească roata învârtindu-se.

— Pariaţi, domnilor, strigă crupierul.

Pe neaşteptate, Ariei i se făcu pielea de găină. Se uită peste umăr, simţind nişte ochi fixaţi pe ceafa ei. Dar toată lumea era captivată de jocuri. Până şi chelneriţele linguşitoare care serveau cocktailuri erau preocupate.

Roata făcea *poc-poc* în timp ce se învârtea. Începu să încetinească şi Aria auzi bila căzând într-o fantă. Hallbjorn o prinse de mână.

— Vezi? Ţi-am *spus* eu!

Aria se uită în jos şi rămase cu gura căscată. Bila aterizase pe numărul şaptesprezece. Cei de la masă aplaudară.

— Câştigul cel mai mare! anunţă atunci crupierul.

De la masa de ruletă, o bătrână cu etolă de nurcă îi făcu lui Hallbjorn cu ochiul.

Crupierul împinse o grămadă de jetoane spre Hallbjorn, apoi încă una. Unele erau negre,

valorând o sută de dolari, dar nouă erau albastre, cum Aria nu mai văzuse până atunci. Întoarse unul pe partea cealaltă şi i se tăie răsuflarea. „O mie de dolari”, scria pe marginea lui. Hallbjorn câştigase nouă mii opt sute de dolari dintr-o singură mână.

Aria adună câştigul într-o găletuşă de plastic pe care scria BORGATA.

— Gata cu jocurile în seara asta, îi şopti lui Hallbjorn. Sub nicio formă n-o să pierdem banii ăştia.

— Cum ai de gând să-i cheltuieşti, frumosule? gânguri bătrâna cu nurcă. O vacanţă de fiţe cu iubita? O motocicletă nouă?

Aria se întrebă şi ea ce vor face cu banii – din moment ce se căsătoreau, erau ai lor. Sigur le-ar acoperi chiria pentru un apartament pe câteva luni. Poate chiar i-ar rezolva lui Hallbjorn problemele cu legea, în Islanda.

Hallbjorn îi zâmbi larg bătrânei.

— Ştiu exact pe ce o să-i cheltui. Pentru o cauză nobilă.

Luă găleata de la Aria şi porni spre casieria din colţ, luminată cu neoane. Aria merse anevoie după el, brusc dezumflată. Avea de gând să-i dea pentru *o cauză nobilă*?

Îl ajunse din urmă tocmai când dădea găleata unei casiere cu păr blond spălăcit.

— Deci… ăăă… donaţi banii pentru fondul „Salvaţi balenele” sau pentru „Viaţa în sălbăticie”? întrebă ea, încercând să-şi păstreze un ton neutru.

Hallbjorn se aplecă peste tejghea în timp ce casiera calcula valoarea jetoanelor.

— Nu o *asemenea* cauză nobilă. Cumpăr un inel de logodnă.

— *Poftim*? Aria se dădu înapoi. Parcă ar li suferit un şoc electric. De ce ai face asta?

Hallbjorn zâmbi.

— Pentru că meriţi. Şi nu accept să mă refuzi.

Hallbjorn semnă hârtiile la casierie, băgă banii în buzunar şi o târî pe Aria prin cazinou, mergând

în zigzag pe lângă două dansatoare, turişti îndesaţi, cu borsete prinse la curea, şi un grup de fete cu aspect de prostituate de la bar, până când ajunseră la o arcadă pe care scria MAGAZINE, cu litere de aur sclipitoare. Luminile din toate magazinele ardeau intens, iar uşile erau larg deschise. După ce trecură de magazinul care vindea ciocolată Godiva, unul care vindea smochinguri şi alte obiecte de îmbrăcăminte scumpă şi o cramă cu vinuri vechi, unde avea loc o degustare, Hallbjorn intră într-o bijuterie numită Hawthorne & Sons, în vitrina căreia era un diamant cât o pastilă, în formă de romb.

— Nu trebuie să-mi cumperi un inel, insistă Aria.

— Ba sigur că trebuie, strigă Hallbjorn peste umăr. Ne căsătorim. Bărbatul trebuie să-i cumpere femeii un inel.

— Eu nu prea ţin la tradiţii, zise Aria, dar simţi cum se înfioară brusc.

Ar fi *chiar* frumos să aibă un inel de logodnă, unul pe care să-l învârtă pe deget în clasă. Ar fi dat nunţii un caracter mult mai oficial.

Vânzătoarea, care nu părea mai în vârstă decât ea, veni încet spre ei.

— Căutaţi ceva special?

— Un inel de logodnă, zise Hallbjorn arătând spre Aria.

— Desigur, spuse vânzătoarea cu un zâmbet luminos şi scoase o cutie cu solitare, una mai sclipitoare decât cealaltă.

Aria se temea să le atingă.

— Acesta e foarte frumos. Strălucire maximă la preţ minim. Tuturor fetelor le place să strălucească, adăugă ea, zâmbindu-i discret lui Hallbjorn.

Aria întinse mâna şi fata îi puse inelul pe deget. Era destul de greu. Răsfiră degetele şi răsuci mâna în toate părţile, privind cum diamantul aruncă prisme de lumină în magazin. Inelul nu se

deosebea prea mult de diamantul pe care-l purta Jessica DiLaurentis. Mama lui Spencer avea unul care arăta la fel. Dar oare ea chiar voia să arate ca *mama* cuiva?

Hallbjorn tuşi stânjenit şi se strâmbă, ca şi când ar fi simţit un miros dubios.

— Aria, nu cred că ar trebui să sprijinim comerţul cu diamante.

— De acord.

Aria răsuci inelul pe deget şi i-l dădu înapoi vânzătoarei. Apoi se lăsă să alunece de pe taburetul pe care se aşezase şi-şi plimbă privirea prin magazin, trecând cu ochii de la perle de cultură la pandantive cu safir şi brăţări cu diamante roz. Trebuia să existe în magazinul acela ceva care să nu ţipe „sunt bogată, banală şi absolut plictisitoare".

Atunci, îl văzu.

Într-o vitrină dintr-un colţ se afla un inel gros din aur alb – un şarpe încolăcit care-şi devorează coada. În loc de ochi, avea două safire, şi benzi de onix pe post de solzi. Aria ţâşni spre el şi se lipi cu faţa de sticlă.

— Pot să-l văd pe acesta? întrebă, arătând cu degetul.

Vânzătoarea se încruntă.

— Acela nu e un inel de logodnă.

— Şi ce dacă? Hallbjorn merse lângă Aria şi îl studie şi el. E formidabil. Şi, uite, pietrele au fost excavate conform legilor din domeniul comerţului!

Era mâna sorţii. Inelul alunecă pe degetul Ariei la fel de uşor precum condurul de sticlă pe piciorul Cenuşăresei. Şarpele se uita direct la ea cu ochii de safir când ameninţători, când protectori. Semăna cu un talisman, o amuletă care aducea noroc. Câtă vreme îl purta, nu avea să i se întâmple nimic rău. Şarpele se va asigura că ea şi Hallbjorn vor avea o căsătorie fericită. Îi va păzi de ghinion şi spirite rele.

Va fi o garanţie că A. nu se va mai întoarce niciodată.

10
DA!

— Ai o piele minunată, îi spuse Ariei specialista în machiaj pe nume Patricia, care avea o mulţime de tatuaje şi mirosea tare a şampon Head and Shoulders, în timp ce-i dădea cu pudră pe obraji. Aproape că nu trebuie să te machiez deloc.

— Nu uita să-mi faci ochii să pară adumbriţi şi profunzi, îi aminti Aria. Vreau să arăt excelent în fotografii.

— Am înţeles. Patricia scotoci prin trusă. Deci te măriţi?

— Exact, răspunse Aria, ţuguind buzele pentru a-i fi date cu luciu.

— Eşti emoţionată?

— Absolut!

Ridică din umeri, cutremurându-se uşor.

Hallbjorn o surprinse din nou pe Aria, în după-amiaza următoare, programându-i o şedinţă de masaj în cameră – cu uleiuri ecologice, bineînţeles –, vizita specialistei în machiaj, Patricia, şi o şedinţă cu Lars – care purta cei mai strâmţi pantaloni din lume – ca s-o coafeze. Camera de hotel se transformase în salon de înfrumuseţare, cu piesele lui Adele ca fond muzical, sendvişuri cu castraveţi, un vas cu mimoze pe tava din colţ, zeci de reviste de scandal stivuite pe pat. Şi aroma uleiurilor de masaj plutind în aer. Hallbjorn dispăruse imediat ce intrară pe uşă Patricia şi Lars, spunând că aştepta să vadă transformarea Ariei la sfârşit. Chiar când să iasă, Aria îi făcu o poză cu aparatul ei digital. Încerca să înregistreze toate secvenţele zilei, de la trusa dezordonată de machiaj a Patriciei la cei şapte cercei din urechea lui Lars, nevrând să omită absolut niciun detaliu.

— Vei fi o mireasă tare drăguţă, îi şopti Patricia. Câţi ani ai, douăzeci şi unu? Douăzeci şi doi?

Aria dădea din cap la fiecare întrebare, pentru că nu voia să spună că avea doar şaptesprezece. Vârsta ei reprezenta o problemă – în dimineaţa aceea, când hamalul le adusese actele pentru autorizaţia de căsătorie, Aria avusese nevoie de semnătura unui părinte pentru a se putea căsători în statul New Jersey. Imitase semnătura mamei ei şi-şi trecuse propriul număr de celular, zicându-şi că, dacă suna cineva de la tribunal să verifice, o să pretindă că este Ella.

Aruncă o privire către celularul de pe birou, simţind un fior de vinovăţie. S-o sune pe Ella şi să-i spună ce are de gând să facă? Sau pe vreuna dintre prietenele ei vechi? I se părea ciudat să se petreacă atâtea fără să mai ştie nimeni. Dar era numai treaba ei şi a lui Hallbjorn, şi ultimul lucru de care avea nevoie era să încerce cineva s-o convingă să renunţe.

Patricia termină machiajul destul de repede, iar Lars îi îndreptă perfect şuviţele. Aria se închise în baie, îşi trase peste cap rochia cumpărată cu o zi înainte şi se uită în oglindă, să vadă rezultatul. Cususe ruptura de la linia gâtului, iar rochia îi venea de minune pe talie şi pe şolduri. Cu părul drept şi ochii adumbriţi, arăta ca o stea de cinema.

Ieşi din baie şi-şi desfăcu braţele ca şi cum ar fi zis *Ta-daaa!* – apoi Patricia exclamă entuziasmată:

— Arăţi grozav!

— Formidabil, completă Lars, proptindu-se de birou. Ţi-ai pregătit un lucru vechi, unul nou, unul de împrumut şi unul albastru, da?

Aria îi privi nedumerită. Patricia şi Lars îşi duseră amândoi mâna la gură.

— Ceva vechi, ceva nou, ceva de împrumut, ceva albastru? repetă Lars. N-ai auzit niciodată de lucrurile astea? O mireasă poartă lucrurile astea în ziua nunţii ei! Aduc noroc!

Aria auzise de ele, numai că uitase. Coborî ochii şi-şi examină rochia.

— Păi, asta e veche, recunoscu ea, fără s-o întrebe nimeni. Dar e şi nouă, pentru mine.

— Uite ceva de împrumut.

Lars îşi scoase o brăţară de piele de pe mână. Avea ţepi şi scria pe ea PĂZEŞTE-TE! – dar sugera ideea de star rock exact atât cât trebuia.

— Stai puţin…

Patricia fugi în hol şi se întoarse cu un buchet de violete.

— De unde le-ai luat?

Lars îşi puse mâna în şold – părea un gest obraznic, dar amuzant.

— Din vaza de lângă lift.

Patricia îi puse degetul pe buze, apoi aranjă florile după urechea Ariei.

— Perfect!

Se făcuse vremea să plece şi cei doi o îndemnară să coboare iute în holul hotelului. Un bărbat în smoching aştepta la uşile turnante, cu spatele la ei. Aria nu-şi dădu seama că era Hallbjorn până când acesta nu se întoarse şi-i zâmbi.

— Ooo! exclamă ea, cu răsuflarea tăiată.

— Asta voiam să spun şi eu despre tine, spuse el, luând-o de mână.

Tăcură o clipă, apoi izbucniră în râs. „Se întâmplă cu adevărat”, îşi zise Aria. „Mă căsătoresc.”

Aria îşi luă haina, iar Hopa Mitică, hamalul de ieri, îi conduse afară şi le arătă tandemul pe care îl închiriase. Avea şei în forma de banană – şi hârtie colorată atârnată de ghidoane –, dar nu şi schimbătoare de viteză.

— N-am găsit decât unul de plajă, se scuză hamalul, stânjenit. Sper că e în regulă.

— E mai mult decât în regulă.

Şeile erau pline de nisip şi angrenajul cam ruginit, dar Aria nu-şi imagina un mijloc de

transport mai potrivit pentru o nuntă.

Afară era mult mai cald decât cu o zi înainte şi zăpada fusese îndepărtată de pe străzi cu plugurile. Hallbjorn se urcă pe şaua din faţă a tandemului şi porni, sunând din claxon. Ariei nu-i era uşor să pedaleze, fiind pe tocuri, aşa că, mai tot drumul, îşi lăsă picioarele să atârne. Câteva persoane pe lângă care trecură îi salutară fluturând din mâini, şi auziră şi claxoane. Ariei i se păru că surprinde pe cineva urmărindu-i din spate, dar, când se uită peste umăr, persoana, oricine ar fi fost, dispăru după un colţ… sau poate nici nu fusese acolo. Aria îşi alungă imediat grijile. Nimic nu avea să-i strice ziua nunţii.

Ajunseră la capelă, o clădire mică şi albă, strecurată între un magazin de amanet şi un salon de tatuaj. Pe uşa ei scria cu roşu CAPELA LUV, iar la ferestre erau draperii imprimate cu inimioare. Hallbjorn o ajută pe Aria să coboare de pe bicicletă, apoi o privi lung, cu subînţeles.

— Eşti atât de frumoasă, Aria Montgomery, îi spuse.

— Şi tu, Hallbjorn Gunterson, rosti ea, cu voce uşor tremurătoare.

El se aplecă şi o sărută.

Urcară scările împreună. Înăuntru, capela era îmbrăcată în draperii roşii, avea coloane albe şi înalte şi vaze din care se revărsau trandafiri albi şi roşii. Din tavan atârna un candelabru scânteietor, iar de-o parte şi de alta a covorului roşu de pe interval erau aşezate câteva rânduri de scaune. Se simţea un amestec de parfumuri ale doamnelor şi iz de flori, iar din difuzoare se auzea o muzică lină. Se deschise o uşă în capătul capelei şi o persoană în costum de Elvis, cu jachetă împopoţonată şi pantaloni foarte evazaţi, păr umflat şi ochelari de aviator, păşi maiestuos şi le zâmbi.

— Bună, porumbeilor, gânguri el, imitând perfect vocea lui Elvis. Eu sunt cel care vă va căsători astăzi.

Aria râse. Era perfect.

Elvis le ceru autorizaţia şi Aria i-o înmână. El o puse în buzunar, fără ca măcar să se uite la ea.

— Aveţi martori, tinereilor?

Aria se uită la Hallbjorn.

— Păi, nu…

— Noi vom fi martorii lor, rosti o voce din stânga.

O dansatoare înaltă cu o pană pe cap stătea lângă o femeie care semăna leit cu Cher.

Elvis veni în partea din faţă a capelei şi îi ceru lui Hallbjorn să-l urmeze. Cher sări de pe scaun şi o conduse pe Aria într-o anticameră dincolo de culoar, în care erau câteva scaune şi o oglindă de înălţimea unui om. Aria se privi îndelung în ea, cercetându-şi rochia retro şi florile din păr. În spatele ei, Cher îi aranja coafura.

— Vă mulţumesc că ne sunteţi martori, şopti Aria.

— O, mă dau în vânt după nunţi, scumpete, răspunse Cher cu glas grav.

Aria îi zări în oglindă mâinile enorme şi zâmbi pe jumătate trist. *Normal* că Cher era un bărbat deghizat.

Din difuzoare răsună *Canonul în re major*. După câteva acorduri, Cher îi oferi braţul Ariei. Aceasta îl acceptă, fără să-şi ia privirea de la Hallbjorn, aflat tot timpul în faţa capelei, ca şi cum ar fi fost perfect normal ca un travestit s-o conducă la altar în locul lui Byron. Pe faţa lui juca un zâmbet vesel. Îşi ţinea mâinile în şolduri şi bătea cu piciorul în podea.

Aria se opri în dreptul lui chiar când se termină muzica. Cher o sărută pe obraz, şoptindu-i: „Mult noroc!”, apoi se aşeză lângă dansatoare. Elvis se întoarse cu faţa la miri, deschizând o carte mare, învelită în piele, cu pagini aurite, şi-şi drese vocea.

— Ne-am adunat astăzi aici pentru a-i uni în căsătorie pe Aria Marie Montgomery şi Hallbjorn Fyodor Gunterson.

Se bâlbâi la numele lui Hallbjorn şi Aria chicoti.

Elvis continuă cu textul tipic căsătoriei, pe care Aria îl auzise în nenumărate filme şi-l citise în sute de cărţi. Îi puse să repete că vor fi împreună la bine şi la rău, până la sfârşitul vieţii. Mâna Ariei tremură atunci când Hallbjorn îi puse pe deget inelul-şarpe. Ea se întinse după verigheta simplă pe care o cumpăraseră pentru Hallbjorn de la acelaşi magazin de bijuterii şi i-o împinse pe deget.

— Vă declar soţ şi soţie, îl auzi ea pe Elvis, apoi Hallbjorn o sărută pe neaşteptate, iar Cher şi dansatoarea aplaudară.

Inima Ariei bătea nebuneşte, totul i se părea un vis. Când deschise ochii, din tavan cădeau confetti. Din spate răsări o orchestră ai cărei membri puseră imediat în priză instrumentele, iar Elvis luă microfonul la care vorbise când îi căsătorise şi începu să cânte *All Shook Up* cât îl ţineau plămânii.

Capela se transformă într-o sală de petreceri. Hallbjorn flutura mâna Ariei înainte şi înapoi. Cher o luă pe Aria şi-o învârti. Dansatoarea îşi scutură sânii şi ridică de mai multe ori picioarele până în tavan. Câţiva turişti în vârstă, în paltoane grele de lână, intrară în capelă, iar Elvis îi pofti să se alăture sărbătorii. Aria se opri o clipă ca să savureze atmosfera. Era totul atât de… *tipic pentru ea*, de la florile furate şi puse după ureche, la faptul că Hallbjorn uitase să închirieze şi pantofi, pe lângă smoching, şi purta bocancii de alpinist din Islanda. O traversă un val de fericire şi zâmbi larg, euforică. O nuntă mai frumoasă nici nu şi-ar fi putut imagina.

11
CUPLUL CARE ÎNCALCĂ LEGEA

Peste jumătate de oră, când Aria şi Hallbjorn ieşiră din Capela Luv, răguşiţi de atâta cântat melodii de-ale lui Elvis şi cu dureri de picioare după ce dansaseră cu Cher, tandemul lor avea prins la spate un steag pe care scria cu litere roz PROASPĂT CĂSĂTORIŢI. De bicicletă fusese legat şi un şir de conserve goale.

— A fost cea mai frumoasă nuntă *din lume*, spuse Aria, urcându-se pe tandem. De-abia aştept să ne întoarcem la hotel, *bărbate*.

— De acord, *nevastă*. Hallbjorn îşi răsuci pe deget verigheta cea nouă. Dar mai întâi vreau să-ţi arăt ceva.

— Altă surpriză? îl întrebă Aria, ameţită.

Poate că Hallbjorn aranjase o masă uluitoare. Sau cumpărase bilete pentru o mini-lună de miere.

— O să vezi când ajungem acolo.

Hallbjorn îşi trecu piciorul peste şa şi începu să pedaleze.

Porniră în jos pe stradă, conservele zdrăngănind în urma lor. În loc să vireze spre intrarea principală a hotelului Borgata, Hallbjorn o ocoli şi făcu la stânga, pe o alee dosnică. Şerpuiră prin mai multe parcări şl zone de aprovizionare şi se opriră în dreptul unui garaj cu uşă metalică. Hallbjorn cobori de pe bicicletă şi-şi scutură smochingul care se umpluse de sare de pe drum.

Aria aruncă o privire în jur. Nu se vedea nici picior de om şi erau înconjuraţi de nămeţi mari şi murdari. Câteva semiremorci aşteptau având cabinele goale. I se păru că aude o tuse şi îngheţă, dar, aşteptând, nu mai auzi nimic.

— Ce căutăm aici? întrebă ea, tremurând.

— O să-ţi arăt.

Hallbjorn merse la uşa garajului şi trase de mânerul mic de jos. Aria nu apucă să-l împiedice, că el ridică imediat uşa şi dezvălui o cămăruţă întunecoasă. Mirosul de urină de animal o izbi imediat şi simţi un val de greaţă. Când i se obişnuiră ochii cu întunericul, văzu două cuşti negre într-un capăt şi în celălalt al încăperii. Nişte siluete mari erau ghemuite în spatele gratiilor. Apoi auzi un răget puternic, ameninţător.

Se răsuci spre Hallbjorn, pe moment, consternată.

— Astea sunt panterele de la spectacol?

— Da.

Hallbjorn aprinse o lumină care le făcu pe animale să scoată răgete şi mai puternice. De-aproape arătau şi mai mari, cu trupul numai muşchi, cu ochii sclipind galbeni. Erau închise în două cuşti în care de-abia încăpeau şi nu se puteau întoarce sau culca. Vasele pentru apă şi mâncare erau goale.

Pe jos era plin de excremente, iar locul părea mult prea friguros pentru ca un animal să se simtă bine.

— Cum le-ai găsit? întrebă Aria, rămasă cu gura căscată.

— Am făcut puţin pe spionul cât te-ai aranjat tu, îi explică Hallbjorn. Le-am găsii mai uşor decât am crezut. Nimeni nu le în grijeşte mai toată ziua. Nu sunt importante decât atunci când trebuie să urce pe scenă.

Arătă spre una dintre pantere. Se făcuse ghem şi tremura. Ariei i se umplură ochii de lacrimi.

— Bietele animale…

Hallbjorn se răsuci spre ea, cu o expresie brusc entuziasmată.

— Dar le putem ajuta. Vreau să le eliberăm. Să le oferim viaţa pe care o merită.

Aria se uită la cuşti cu ochii mijiţi. Erau închise cu mai multe lacăte.

— Şi cum ar trebui să procedăm?

— Cred că am găsit o soluţie. Între şapte şi opt dimineaţa, îngrijitorul le descuie cuştile ca să facă o plimbare – adică le dă voie să se mişte, legate cu lese scurte. Mâine-dimineaţă, eu aş putea să-i distrag atenţia, iar tu te-ai strecura aici, ai deschide uşile şi-ai elibera panterele.

— *Eu* trebuie să le eliberez? Una dintre feline căscă şi Aria arătă spre caninii uriaşi. Şi să risc să-mi smulgă membrele unul câte unul?

— Atunci descui eu cuştile şi îl distragi tu pe îngrijitor. Hallbjorn arăta exasperat. Ideea e că le vom elibera. Le vom scăpa de asupritori.

— Ca să se plimbe libere prin Atlantic City? Aria se retrase un pas. Hallbjorn, ăsta nu e habitatul lor natural. Unde vor locui? Pe sub podurile de lemn? Ce-o să se facă dacă ninge? Cu ce se vor hrăni?

— Le va fi mai bine decât aici.

Hallbjorn arătă cu mâna spre cuşti. Ambele pantere scoaseră răgete groase, ca şi când i-ar fi răspuns.

— Dar o panteră liberă ar putea răni pe cineva! ţipă Aria. Gândeşte-te la bătrânii din capelă. Chiar crezi că pot fugi mai iute decât ea?

Hallbjorn îşi puse mâinile în şolduri.

— Sigur sunt blânde. Şi nu vor încerca să facă rău nimănui – nu vor decât să fie libere. Probabil că se vor îndrepta direct spre zona mlaştinilor, afară din oraş.

Aria se holbă la el, aşteptând momentul când va începe să râdă şi să-i spună că glumeşte – nu avea altceva de gând decât să cheme Protecţia animalelor, ca să se ocupe cei de-acolo de situaţie. Dar râsul nu veni. El o privea fix, cu o expresie cât se poate de serioasă.

— Vreau să împart totul cu tine acum, ca ne-am căsătorit, rosti el. Şi mai vreau ca mariajul nostru să nu însemne doar relaţia dintre noi. Ar trebui să cucerim lumea împreună.

Aria mai făcu un pas afară din garaj, călcând pe zăpada pe jumătate topită şi murdară.

— Dar nu aşa. Am putea să dăm de necaz. Am crezut că ai venit aici ca să *scapi* de necazuri.

Lui Hallbjorn îi căzu faţa.

— Ba eu am crezut că o să fii de acord cu ideea. Am crezut că-ţi pasă.

— Îmi *pasă*. Mă bucur că te dedici unor asemenea cauze şi vreau să-ţi împărtăşesc pasiunea. Dar nu încălcând legea.

Aria aruncă o privire peste umăr. Riscau să dea de belea numai pentru că se aflau acolo. Biedermeister şi Bitschi i-ar putea da în judecată pentru încălcarea proprietăţii private. Şi locul ăsta era aşa de deprimant! Nămeţii se înnegriseră de la gazele de eşapament de la camioane. Duhoarea de urină o făcea să lăcrimeze. Se uită la inelul-şarpe de pe deget. Dintr-odată, voioşia nunţii îi apăru foarte, foarte îndepărtată.

— Poate că ar trebui să ne mai gândim la asta, spuse ea, cuprinzându-l cu braţul pe după talie. Dacă vrei cu adevărat să ajuţi panterele, ar trebui să chemi o autoritate – pe cineva care le poate duce într-un loc sigur. Pe lângă asta, e noaptea nunţii noastre. N-ai prefera să faci ce se face în noaptea nunţii, în loc să plănuieşti cum să eliberezi panterele?

Buzele lui Hallbjorn zvâcniră. Aria vedea că începe să cedeze. Îl mângâie pe spate.

— Gândeşte-te. Mâine-dimineaţă ne-am trezi unul lângă altul, soţ şi soţie, am privi răsăritul, am lua micul dejun în pat…

Îşi plimbă degetele pe spatele lui şi-i dădu la o parte din ochi o şuviţă de păr. Hallbjorn se uită din nou la panterele din cuşcă. Aria îi întoarse capul spre ea şi-l sărută uşor pe gât. Te rog…

În cele din urmă, Hallbjorn oftă.

— Cum aş putea să te refuz?

— Nu poţi. Sunt soţia ta. Trebuie să faci tot ce-ţi spun eu.

Chicotind, Hallbjorn închise uşa garajului şi se urcă din nou pe tandem. Aria se sui în spatele lui şi plecară amândoi spre intrarea principală a hotelului. Când cotiră, Aria auzi un alt răget de animal chinuit. Hallbjorn îşi încordă muşchii spatelui. Dar pedală în continuare şi, până la urmă, răgetul trist şi singuratic se stinse.

12
PANICĂ GENERALĂ

Aria deschise ochii. Stătea pe gazonul din faţa unui tribunal. Un întreg oraş se întindea în faţa ochilor, pe panta dealului. Era Rosewood. Din punctul ei de observaţie, vedea Rosewood Day şi clopotniţa din Hollis. Vedea chiar şi vârful casei Hastings, cu cocoşul antic pe post de sfârlează.

Dar cum ajunsese ea acolo? Avea legătură cu nunta ei cu Hallbjorn? Dăduse de necaz pentru că falsificase semnătura Ellei? Coborî ochii din nou şi încreţi din nas. Zăpada se topise. Şi iarba arăta cam… *verde*. Cum era posibil să se fi topit aşa de repede nămeţii de jumătate de metru?

Uşile tribunalului se deschiseră şi un şuvoi de oameni şi reporteri cu aparate de filmat şi microfoane ţâşni pe trepte.

— Domnule Thomas! Domnule Thomas!

Ian Thomas coborî scările în fugă, alături de avocatul lui, şi intră aplecându-se într-o maşină care îl aştepta lângă bordură.

Ariei începu să-i bubuie capul. Mai văzuse cândva scena respectivă. Era audierea lui Ian. De luna trecută.

— Salut!

Aria se răsuci brusc. Când văzu capul blond şi chipul în formă de inimă din faţa ei, ţipătul i se opri în gât.

— *Ali?* şopti ea.

— În carne şi oase, răspunse fata, făcând o reverenţă. Ţi-a fost dor de mine?

Aria se holbă la ea. Era Ali… şi *nu era* ea. Era mai înaltă. Mai bătrână. Avea sânii mai mari şi părea mai trasă la faţă, dar îşi păstrase vocea înfricoşătoare. La fel, ochii albaştri bântuitori, cei care scânteiau întotdeauna cu răutate de câte ori venea cu o nouă provocare, cei care se îngustau întotdeauna când Aria sau alţii spuneau ceva ce ea considera că nu-i mare brânză.

Aria îşi duse mâna la tâmplă, ca şi cum şi-ar fi ţinut creierul să nu-i iasă din craniul care-i exploda. Aruncă din nou o privire către mulţimea din faţa tribunalului Reporterii înconjurau maşina lui Ian, bătând în geamuri. Dar ei cu Ali ar trebui să vorbească, nu cu Ian. Pe ea de ce nu o vedeau?

— Nu te obosi să le atragi atenţia. Ali duse mâna spre jachetă şi, cu gesturi studiate, îşi scoase o ţigară. Numai tu mă poţi vedea.

Aria căscă ochii.

— Ce vrei să spui?

— Sunt aici numai pentru tine. Cuvintele în sine ar fi putut însemna un compliment, dar Ali le rostise pe un ton înspăimântător şi ameninţător. Nu te scap din ochi, Aria. Îţi urmăresc orice mişcare.

— De ce?

Aria clipi des.

Ali aprinse ţigara şi suflă un inel de fum.

— Ştii de ce.

Îi oferi Ariei un fum, dar ea o refuză scuturând din cap.

— Nu te iubeşte, să ştii.

Parcă i-ar fi turnat în cap o găleată de apă rece.

— Poftim? rosti ea repede.

Ali stinse ţigara cu tocul înalt al bocancilor.

— Nimeni n-ar putea iubi o scrântită ca tine. Noel nu te-a vrut. Ezra nu ştia cum să scape de tine mai repede. Hallbjorn doar se foloseşte de tine.

Ali porni relaxată spre un automobil semidecapotabil, cu şofer, apărut din senin, şi se aşeză pe bancheta din spate.

— Eu am fost singura ta prietenă adevărată, iar tu m-ai lăsat să mor. Nu meriţi să fii iubită.

— Ali? ţipă Aria, înaintând spre maşină. Aşteaptă! Unde te duci?

Ali nu răspunse. Automobilul semidecapotabil se depărtă de bordură scuipând gaze toxice. Aria le înghiţi şi se clătină în spate. Parcă avea cioburi de sticlă în plămâni. Un chicotit piţigăiat se înălţă deasupra copacilor.

Aria sări în capul oaselor în pat, respirând cu greutate. Simţea bătăile inimii în urechi. Dădu din picioare sub pături. Se uită în jur. Era în camera din hotelul Borgata. Prin ferestre se furişa soarele. Ceasul de pe noptieră arăta 9.03 a.m.

Se frecă la ochi multă vreme. Visul fusese atât de intens! Râsul adevărat al lui Ali. Ochii ei albaştri bântuitori. Dar nu era decât o născocire a psihicului ei, nu?

Îi veniră în minte amănuntele nopţii trecute, graţie unor indicii din cameră. Resturile cinei pe care o comandaseră ea cu Hallbjorn în cameră încă se aflau pe o tavă, lângă fereastră. O sticlă de şampanie goală zăcea pe podea. Smochingul lui Hallbjorn era grămadă pe scaun, şifonat, lângă rochia retro a Ariei. Steagul PROASPĂT CĂSĂTORIŢI, pe care îl agăţaseră de oglindă, căzuse. După ce mâncaseră, se prăbuşiseră în pat, sorbind pahar după pahar. Alcoolul li se urcase repede la cap şi adormiseră înainte de a… ăăă… consuma căsătoria.

Televizorul pâlpâi, deschizându-se pe acelaşi canal intern al hotelului. Apăru reclama la spectacolul cu panterele argintii, magicienii defilând pe scenă în costumele lor caraghioase, cu umeri falşi. Aria tăie sonorul, nevrând să-i reamintească lui Hallbjorn de pantere.

Dar unde *dispăruse* Hallbjorn? Căci nu era lângă ea în pat. Nici la masă nu stătea. Nu se auzeau zgomote din baie, iar bocancii lui, pe care îi azvârlise lângă frigiderul-minibar, dispăruseră.

Aria se întinse după iPhone, apoi îşi aminti – nu avea cum să-l sune, el îşi aruncase telefonul înainte de a pleca din Islanda, îngrijorat că poliţia l-ar depista şi l-ar urmări. În schimb, sună la recepţie, să întrebe dacă nu văzuseră un băiat foarte blond plimbându-se pe hol. Poate că se trezise mai devreme şi plecase să ia micul dejun.

— Nu am văzut pe nimeni care să arate astfel, spuse femeia binevoitoare de la recepţie. Dar îl pot

chema prin sistemul de comunicare publică. Mai spuneţi-mi o dată numele lui de familie.

— Gunterson. Aria i-l dictă pe litere. Da, vă rog să-l căutaţi prin sistemul dumneavoastră de comunicare. Spuneţi-i că îl caută soţia.

I se păru ciudat să spună cuvântul *soţie*.

— Îl voi ruga să vă sune, dacă vine la recepţie, spuse femeia, apoi închise.

Aria patrulă prin cameră, trăgând draperiile din când în când şi cercetând plaja goală care se vedea pe fereastră. După câteva minute, nu mai suportă să stea în cameră nicio secundă şi puse mâna pe chei. Coridorul era ciudat de pustiu. O uşă se închise repede, ca şi cum cineva nu voia să fie văzut. Cablurile liftului scârţâiau şi gemeau de parcă ţipau nişte oameni. Visul pulsa în mintea Ariei. „Doar se foloseşte de tine”, spusese Ali.

Luă liftul până la parter şi verifică sala de gimnastică, dar acolo nu erau decât două grăsane care alergau pe bandă, bând un lichid numit Aminospa. Vârî capul şi în micul restaurant care servea dejunul în stil bufet suedez, dar Hallbjorn nu era nici acolo. Împinse uşile turnante care dădeau spre zona de parcare. Dacă poliţia din Islanda îl depistase şi-l luase în timp ce dormea ea?

Dintr-odată, Aria nu-şi mai dori nimic altceva decât să vadă apărând capul blond al lui Hallbjorn din spatele dunelor. Întinse gâtul, plină de speranţă. Când se ivi cineva, se bucură, dar nu era decât o femeie între două vârste, într-o rochie închisă în faţă, ca un palton. Alerga cât o ţineau picioarele.

— Ascunde-te! îi strigă Ariei, ţâşnind pe lângă ea şi năpustindu-se prin uşile turnante în hotel.

Un bărbat veni în goană din apropierea dunelor, uitându-se nervos peste umăr. Îi urmară alţii, cu priviri îngrozite. Toţi se uitau întruna înapoi, ca şi cum fugeau de un tsunami.

Un tip de vârsta lui Mike o prinse de braţ.

— Treci înăuntru! îi strigă el. E periculos afară!

— De ce?

Aria îl privi chiorâş.

— N-ai auzit?

Tipul se uită Ia ea de parcă i-ar fi crescut o creangă din cap. O trase înăuntru şi arătă spre un ecran de televizor din colţul foaierului, pus pe CNN. Pe cerul de pe ecran se vedea conturul oraşului Atlantic City. Un reporter se uita agitat la cameră.

— Se pare că incidentul s-a petrecut cu doar câteva minute în urmă, iar acum primim primele imagini cu dezastrul din Atlantic City, anunţă reporterul.

Dezastru? Atlantic City? Aria se apropie de televizor. Un ucigaş în serie teroriza oraşul? Aruncă iar o privire pe fereastră, temându-se pentru viaţa lui Hallbjorn. Pentru Dumnezeu, ce-i făcuse, de ce îl târâse până aici? Dacă era rănit?

Apoi privi din nou ecranul. Apăruse un banner în partea de jos. *Feline periculoase libere în Atlantic City, NJ.*

Aria deschise gura să ţipe, dar nu reuşi să scoată niciun sunet.

Apăru o imagine cu cele două pantere argintii, alături de poza cu Biedermeister şi Bitschi purtând capele lor de magicieni.

— Panterele sunt foarte periculoase, spunea corespondentul CNN. Se ştie că au sfâşiat oameni, aşa că toţi locuitorii din Atlantic City sunt rugaţi să stea în casă.

Aria se cufundă într-un scaun, doborâtă de ameţeală. Următoarea imagine de pe ecran era a cuştilor mici în care fuseseră ţinute panterele, cele pe care le văzuse cu o seară înainte. Ambele uşi erau larg deschise, iar lacătele, sparte. Pe podeaua de ciment, cineva scrisese cu spray în faţa cuştilor: „Şi panterele au drepturi. E greşit să le tratăm cu atâta cruzime.”

— Nu pot să cred că a putut cineva să facă aşa ceva, murmură o femeie care se oprise lângă Aria. Crezi că e al-Qaeda?

Aria simţi că i se urcă fierea în gât. Se îndepărtă puţin de femeie, de parcă şi ea ar fi fost vinovată. Ştia exact cine o făcuse. Nu avea nici măcar o umbră de îndoială.

Hallbjorn.

13
S-AU FĂCUT GREŞELI

În câteva minute, fiecare musafir al hotelului Borgata se retrăgea în foaier, prea înfricoşat ca să iasă afară şi să dea ochi cu panterele libere. Circulau zvonuri că animalele fuseseră văzute. Le zăriseră oamenii pe plajă, lângă localul renumit pentru clătitele cu coacăze negre, şi le auziseră cum rag în faţă la Trump Taj Mahal. Aparent, una dintre ele ţinuse captiv un copil sub un pod de lemn; doi oameni aruncaseră carne de hamburger pe nisip, distrăgând pantera şi permiţând copilului să fugă. Cealaltă panteră intrase într-un club de striptease. Au fost evacuate toate dansatoarele şi clienţii, fetele ascunzându-se în parcare fără să aibă mare lucru pe ele.

Imaginile cu dezastrul provocat de pantere rulau pe fiecare ecran de televizor din foaierul, barurile şi restaurantele hotelului Borgata. Furgonetele televiziunilor de ştiri din cele trei state învecinate opreau scârţâind în parcare, iar foaierul se transformă în curând într-un studio improvizat. Biedermeister şi Bitschi dădeau interviuri la chioşcul Starbucks, traşi la faţă şi disperaţi.

— Nu ştim cine a putut face asta, zicea Biedermeister, clătinând din cap. Noi nu avem duşmani.

Aria urcă înapoi în cameră şi se trânti pe pat, încă nevenindu-i să creadă cele întâmplate. Refuza să accepte că Hallbjorn era autorul. Avea de gând

să se întoarcă la ea şi să-i spună ce făcuse? Se aştepta să fie mândră de el?

Se uită din nou la smochingul şifonat de pe jos şi simţi fiorul unei dorinţe neaşteptate. Ceremonia fusese perfectă, o amintire pe care crezuse c-o va preţui toată viaţa. Dar acum o simţea distrusă, mânjită. Luă smochingul de pe podea şi-l atârnă frumos pe un umeraş. Bucheţelul de flori roz, pe care dansatoarea îl prinsese la rever, era tot acolo. Când Aria duse smochingul la nas, simţi mirosul lui Hallbjorn – un amestec de ciocolată şi mentă şi aerul proaspăt al iernii.

Sub smoching erau cămaşa, brâul şi şosetele, dar pantalonii asortaţi, cu o dungă de satin pe-o parte, nu se vedeau nicăieri. Aria cercetă camera din ochi, să găsească valiza lui Hallbjorn, crezând că-i îndesase în ea. Ar fi putut să jure că îşi lăsase geanta în debara, dar şi ea dispăruse. Nu era nici în baie, nici pe braţul fotoliului de la fereastră, nici în sertarele scrinului.

Îngheţă în mijlocul camerei, înţelegând dintr-odată. Hallbjorn îşi luase geanta cu el. Nu avea de gând să se mai întoarcă aici. Se pare că refuzul ei de a-l ajuta să elibereze panterele fusese un motiv s-o părăsească.

Deci *asta* era situaţia? Chiar o părăsise din cauza unor pantere? Îşi aminti cum îi spusese că o iubeşte. Cât de bucuros fusese când se căsătoriseră, cu o zi înainte! Fusese totul o prefăcătorie?

Începură să-i curgă lacrimi pe obraz. Îşi smulse inelul în formă de şarpe de pe deget şi-l puse pe birou, apoi se răzgândi şi-l azvârli în cameră. Obiectul se lovi de calorifer şi căzu pe jos, peste nişte hârtii.

Era autorizaţia lor de căsătorie. Aria se lăsă pe vine şi rămase cu ochii la sigiliul statului New Jersey. Arăta atât de oficial! Te făcea să te simţi legat de partener. Dar apoi se uită la semnătura falsificată a Ellei, numai bucle şi spirale, nici pe

departe asemănătoare cu cea adevărată. Aria semnase cu cerneală violet. Autorizaţia foşni când o îndesă în geantă. Se încălţă, luă cheile de la cameră şi inelul şi ieşi în grabă pe uşă, mânată brusc de un scop. Avea ceva de făcut.

Nu era nici picior de om pe stradă, iar când Aria urcă treptele tribunalului din Atlantic City, agenţii de pază de la detectoarele de metale o priviră uluiţi.

— Ai ieşit afară, cu panterele alea în libertate? se grăbi unul dintre ei s-o ia la rost.

Aria îşi trânti geanta pe bandă fără să-i răspundă.

O femeie de la ghişeul de informaţii o îndrumă spre un birou mic de la etajul al doilea, plin de hârtii şi mirosind a scrumiere negolite. Aria se apropie de o funcţionară din spatele unei vitrine antiglonţ, care stătea cu ochii lipiţi de ecranul unui minitelevizor, urmărind cel mai recent raport despre panterele argintii.

— Ultima oară au fost văzute pe o alee, în spate la Caesars, anunţa un reporter.

Apăru pe ecran un grup de indivizi în salopete pe care scria Controlul animalelor. Ţineau nişte arme enorme cu tranchilizante, îndreptate spre un container verde al companiei BFI.

— Nu vă supăraţi…

Aria strecură documentele prin deschizătura îngustă de la geam.

— Vreau să spun adevărul despre ceva. Aceste documente nu sunt valide.

Femeia îşi mută privirea de la televizor şi examină hârtiile.

— De ce?

— Am şaptesprezece ani. Îi arătă carnetul de conducere. Şi am falsificat semnătura mamei. Ea nu ştie că m-am căsătorit. Mă îndoiesc că mi-ar fi dat voie.

Femeia îşi lăsă ochelarii mai jos pe nas şi o privi pe Aria lung, cu o expresie supărată.

— Ştii că e ilegal să falsifici o semnătură, da?

— Ştiu. Aria plecă ochii. Nu ştiu unde mi-a fost capul. Se întrebă, dintr-odată, dacă va da de necaz. Care era pedeapsa pentru fals în acte? Amendă? *Închisoare*?

Femeia scutură din umeri şi ridică o ştampilă deasupra autorizaţiei.

— Va trebui s-o declar nulă şi neavenită. Plescăi din limbă. Cine vrea să se căsătorească la şaptesprezece ani? De ce să-ţi iei un soţ pe cap? Nu aduce decât belele. O femeie modernă ar trebui să fie liberă şi neîmpovărată.

Aria îşi stăpâni râsul. Suna ca argumentul lui Hallbjorn pentru a elibera panterele.

Funcţionara clătină din cap.

— Tipul cu care te-ai măritat ştie că ai falsificat semnătura mamei tale?

Ecranul din spatele femeii îi atrase atenţia Ariei. Cei de la Controlul animalelor încă pândeau containerul. Brusc, apăru o panteră argintie. Încercară să tragă în ea cu arma cu tranchilizante, dar animalul se repezi la ei şi se împrăştiară cu toţii. Cameramanul o luă şi el la fugă. Surprinse însă imaginea panterei. Arăta agitată şi înspăimântată. Nu fericită, cum se gândise Hallbjorn. Nici liberă.

O fracţiune de secundă, Aria se gândi să-i spună funcţionarei că Hallbjorn era cel care eliberase panterele. La urma urmei, îl căuta toată populaţia din Atlantic City. Trebuia adus în faţa justiţiei pentru fapta comisă.

Dar nu reuşi să articuleze cuvintele. Poate că Hallbjorn era nebun, dar *încă* era soţul ei – cel puţin pentru următoarele câteva secunde, oricum. Şi, în adâncul inimii, ştia că era un om bun.

— Nu cred că mariajul nostru e prioritatea lui în momentul ăsta, răspunse ea, posacă.

Ştampila cu ANULAT lovi hârtia cu un zgomot asurzitor. Femeia o întrebă dacă vrea să păstreze

autorizaţia ca amintire, iar ea o luă imediat prin deschizătura geamului şi se întoarse spre uşă.

— Hei! strigă femeia, iar Aria o privi peste umăr. Expresia ursuză a funcţionarei se luminase şi se îmblânzise. Te vei mărita la timpul potrivit, îi spuse. Am o slujbă de medium cu jumătate de normă. Ştiu cum se-ntâmplă treburile astea.

— Mulţumesc, spuse Aria. Şi, dintr-un motiv nebunesc, o făcu să se simtă mai bine.

Îşi strânse haina pe lângă corp şi ieşi din tribunal. Aerul se înăsprea şi se adunau nori. Probabil că era cel mai bine să plece din Atlantic City înainte de a începe să ningă din nou. Se uită în sus şi în jos pe bulevard. Cazinourile luceau în depărtare. Oceanul gemea dincolo de ele, umplând aerul cu un miros sărat. La câteva străzi distanţă, sirenele se auzeau ca un vaiet.

Aria scoase din poşetă fosta autorizaţie de căsătorie. *Aria Marie Montgomery este căsătorită cu Hallbjorn Fyodor Gunterson*. Încet, cu grijă, o rupse în fâşii pe lungime, până făcu din ea confetti, nu prea diferite de cele care căzuseră peste capul lui Hallbjorn şi-al ei în Capela Luv. Desfăcu palmele şi aruncă bucăţelele de hârtie în vânt. Ele alunecară pe sub maşini, se ridicară în vârtejuri în vârfurile copacilor şi pieriră după colţul străzii, fără să le mai vadă nimeni, niciodată.

— Adio, Hallbjorn, murmură Aria, ştiind că nici pe el nu avea să-l mai vadă vreodată.

14
PE ARIPILE VÂNTULUI

Aria tocmai plătise taxiul şi intră în garajul Ellei când auzi zgomot în spatele ei. Byron tocmai îşi parca Subaru-ul pe alee. Meredith stătea în dreapta lui, iar Mike coborî din spate. Când o văzu pe Aria, o salută făcându-i cu mâna.

Aria întârzie o clipă cu răspunsul la salut. Pierduse şirul zilelor. Uitase că Byron şi Mike urmau să se întoarcă din excursia de Solstiţiu în după-masa aceea.

Byron o văzu în garaj, opri motorul şi apoi coborî.

— Unde-ai fost? Te sun de câteva ore.

— Păi… la plimbare cu bicicleta, răspunse ea, spunând primul lucru care-i veni în minte.

Byron aruncă o privire spre bicicleta ei, înghesuită între nişte cauciucuri vechi şi saci de plastic plini de haine pentru săraci. Se vedea clar că-l minţea, dar era prea obosită ca să mai dea explicaţii.

— Byron? Meredith deschise portiera. Ar fi ciudat dacă m-aş duce aici la baie? Dacă nu fac pipi, o să explodez.

Byron se uită la Aria ca să-i ceară voie. Fata ridică din umeri şi arătă spre uşa care ducea în casă – ultimul lucru pe care voia să-l vadă era cum *explodează* Meredith. Meredith îşi făcu loc cu coatele, mergând cu paşi chinuiţi în timp ce se străduia să nu facă pe ea şi năvălind, practic, în toaletă.

Ceilalţi intrară şi ei în casă. Byron rămase în spălătorie, ezitând să intre în fosta lui locuinţă. Mike însă se năpusti în bucătărie şi deschise frigiderul.

— Nu-i nimic de mâncare, se smiorcăi el. Ce-ai mâncat toată săptămâna asta, Aria? Şi de ce dracu-i aşa de *frig* aici?

— Chiar e frig aici. Byron traversă bucătăria şi se uită la termostat. Nu s-a luat curentul, nu?

Aria îşi agăţă haina pe umeraş lângă maşina de spălat, ca să nu trebuiască să-şi privească tatăl în ochi.

— Am închis căldura câteva zile. Am vrut să fac economie de curent.

— Asta-i o cauză foarte nobilă, mai ales în perioada Solstiţiului. Pe faţa lui Byron trecu o

undă de dezamăgire. Mare păcat că ai ratat sărbătoarea noastră, Aria! Am făcut cele mai frumoase plimbări prin natură. Iar arderea buşteanului a fost cu adevărat magică. Foarte mulţi dintre ceilalţi musafiri de la cabană ni s-au alăturat la festivităţi şi am stabilit legături foarte strânse cu ei.

Mike, care bea suc de portocale din cutie, scoase un zgomot între râgâit şi tuse. Aria îi surprinse privirea şi fratele ei făcu o grimasă de durere.

— Bineînţeles, aş fi vrut ca Mike să petreacă mai mult timp cu noi afară, decât în cameră, la televizor.

Byron îi aruncă o privire fiului său şi clătină nemulţumit din cap.

— Dar atunci aş fi ratat cea mai grozavă ştire din lume! Mike puse cutia cu suc de portocale pe insula din bucătărie, porni televizorul mic din colţ şi-l dădu pe CNN. Ai auzit de asta, Aria? De pantere?

Aria îşi trecu limba peste dinţi.

— Ăăă… nu, răspunse, sperând să pară cât mai convingătoare.

— Ia ascultă!

Mike arătă spre ecran. Văzu o imagine cu foaierul din hotelul Borgata. Pe aleea acoperită parcaseră maşini de poliţie. Biedermeister şi Bitschi patrulau nervoşi pe lângă bar, vorbind la celulare. *Panterele, tot în libertate*, anunţa bannerul din partea de jos a ecranului.

— Au scăpat nişte pantere în Atlantic City, explică Mike. Au stârnit panică generală.

— O, ce nebunie, remarcă Aria pe un ton neutru, de parcă atunci ar fi auzit ştirea prima dată.

Meredith apăru în pragul bucătăriei şi-şi aruncă ochii spre televizor.

— Of, Mike, închide-l. E oribil!

— Glumeşti? Mike se mută mai aproape de ecran. De mult timp n-am mai văzut aşa o nebunie! Cică una dintre ele a intrat într-un club de

striptease. Băiatul zâmbi cu poftă. Aş fi putut să le salvez eu pe dansatoarele alea.

Pe ecran apăru anunţul de ştire de ultimă oră. Camera se mută de la reporter şi se concentră pe un tânăr blond în cătuşe. Când cameramanul îi arătă faţa mai îndeaproape, Ariei îi veni să ţipe. Era Hallbjorn. Avea o privire sălbatică, se zbătea şi zbiera ceva ca să acopere sirenele poliţiei şi întrebările reporterilor.

— Panterele merită să fie libere! Erau chinuite în cuşti! Sprijiniţi drepturile panterelor!

Meredith veni cu greu mai aproape de televizor.

— Ăsta-i tipul care a făcut-o?

— Zici că-i psihopat, zise Mike.

Byron miji ochii la ecran.

— Mi se pare mie sau are o figură cunoscută?

Aria strânse tare din buze, de teamă să nu vomite. Poliţiştii îl împinseră pe Hallbjorn într-o maşină de-a lor. Interveni vocea reporterei:

— Poliţia 1-a prins astăzi pe autoproclamatul ecoterorist, după ce a încercat să fugă pe o bicicletă, explică ea. Consideră că panterele sunt „oprimate" şi „nu puteau duce o existenţă caracteristică panterelor."

— *Existenţă caracteristică panterelor*, repetă Mike cu dispreţ.

— Jur că l-am mai văzut undeva. Byron miji iarăşi ochii la ecran. Hallbjorn scoase capul pe geamul maşinii.

— Şi panterele au suflet! urlă el, fluturând din mâini.

Numele lui apăru pe banda din partea de jos a ecranului. *Hallbjorn Fyodor Gunterson*, scria cu litere mari şi galbene. Byron se frecă pe bărbie.

— Ăsta-i nume islandez.

Reportera apăru în faţa camerei.

— Tocmai am primit detalii despre domnul Gunterson. A sosit în ţară doar cu câteva zile în urmă, fugind din arestul poliţiei din Islanda. E căutat pentru că a încercat să arunce în aer biroul

unei firme de demolări angajate să distrugă sanctuarul islandez al unor papagali de mare.

— *Ce*? exclamă Aria.

Se răsuciră toţi spre ea. Ea ridică din umeri stânjenită, ca să-şi mascheze reacţia. Hallbjorn trecuse cu nonşalanţă peste *aceste* detalii. Brusc, îi dispăru orice urmă de regret şi nostalgie. Hallbjorn era cu adevărat nebun.

Mike îşi sprijini bărbia în palmă.

— N-ai ieşit tu cu un tip pe nume Hallbjorn, în Islanda, Aria?

— Ăăă… ba da. Aria îşi răsuci o şuviţă pe deget. Dar acolo e un nume foarte răspândit.

— Serios?

Mike păru sceptic.

— Sigur că da.

Aria îşi dădu părul pe spate şi ieşi cu paşi relaxaţi din bucătărie. Nu mai putea urmări nici măcar un minut din ştiri fără să-şi trădeze secretul. Iar asta, hotărâse ea, nici nu intra în discuţie. Era ca povestea cu pomul căzut în pădure: dacă nu ştia nimeni că Aria se căsătorise, dacă n-o văzuse nimeni, atunci nici nu se întâmplase. Obţinuse anularea căsătoriei înainte de a fi trecută într-un registru permanent. Nimeni nu putea să facă legătura între Hallbjorn şi ea.

Singura dovadă palpabilă a căsătoriei era inelul în formă de şarpe. Îl pipăi în buzunar când urcă pe scări. Îl va duce la un magazin de amanet. Va merge pe ascuns în Philly săptămâna viitoare, într-o zonă în care să nu o recunoască nimeni, şi va scăpa de el pentru totdeauna. Iar banii primiţi poate că-i va da copilului sărac obligat să se ascundă de pantere sub podul de lemn. Sau dansatoarelor de la clubul de striptease, care trebuiseră să fugă afară din club pe jumătate goale, pentru că o panteră intrase nestingherită înăuntru. Sau poate că va pleca într-o vacanţă adevărată, primăvara viitoare.

Indiferent ce va face, nu mai trebuia să se gândească niciodată la cele întâmplate. La urma urmei, nu ştia nimeni nimic… iar ea intenţiona ca lucrurile să rămână aşa pentru totdeauna.

CRĂCIUN CU MĂRITIŞ

Vai de mine, lei, tigri şi pantere argintii! Felinele lui Biedermeister şi Bitsehi nu erau singurele creaturi periculoase care fugeau prin Atlantic City. Aria crede că martori la căsătoria ei au fost doar sosiile unor celebrităţi şi o funcţionară morocănoasă de la tribunal, dar eu am urmărit toată povestea îndeaproape. Şi, spre deosebire de statul New Jersey, nu am de gând să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic – mai ales că am aflat atâââtea lucruri despre *ne*fericita pereche.

De exemplu… chiar dacă Hallbjorn ştie să detoneze un exploziv, Aria este cea care apasă pe butonul autodistrugerii. Şi zboară-n aer tot ce are legătură cu ea: cariera lui Ezra; mariajul părinţilor ei; propriile ei relaţii. Şi deşi s-a ars cu atâta uşurinţă, Aria continuă să se joace cu focul – se îndrăgosteşte şi-şi părăseşte iubitul mai iute decât ai spune „Da”. Îmi şi imaginez cu cine va avea următoarea relaţie-încă un artist, încă un băiat tipic de la Rosewood Day – şi cum se va termina. Asta, desigur, dacă nu-i pun eu capăt în locul ei.

Ăsta-i necazul cu fetele cu mofturi de artiste. Tratează viaţa ca pe-o pânză goală, pictând ceva nou peste paşii lor incorecţi şi neînvăţând niciodată din greşeli. Fiecare bărbat nou şi fiecare alt oraş nu sunt decât ocazii de a încerca să fie o altă persoană. Dar să te muţi în Islanda nu înseamnă că refaci o familie destrămată; să vopseşti o rochie retro în culoarea lămâii verzi nu o transformă într-o ţinută fabuloasă pentru balul de absolvire; şi nimic-absolut nimic – nu le absolvă pe Aria şi prietenele ei de ceea ce au făcut.

Luna de miere s-a terminat, Aria. Realitatea îşi va scoate colţii.

Asta trebuie să afle şi Spencer. Ea încă mai speră că poate s-o ia de la început cu familia ei destrămată. Dar nu vă faceţi griji, drăguţele mele. Spencer e pe cale să afle că nu toată lumea merită – şi nici nu are parte – de un An Nou fericit…

A.

---

[1] Jucător de fotbal american, închis pentru implicarea în lupte ilegale cu câini (*n.tr.*).

Cuprins

[1]

Table of Contents

[1] 82